

Đại Boss Xinh Đẹp: Trả Vớ Tôi Về

Contents

Đại Boss Xinh Đẹp: Trả Vớ Tôi Về	2
1. Chương 1: Tình Một Đêm Chứ?	2
2. Chương 2: 419	3
3. Chương 3: Trả Vớ Tôi Về	4
4. Chương 4: Đồ Yêu Nghiệt	5
5. Chương 5: Ra Mất Nhà Vợ	6
6. Chương 6	7
7. Chương 7: Ra Mất Nhà Chồng	8
8. Chương 8	9
9. Chương 9: Chuẩn Bị Đồ Cưới	10
10. Chương 10: Gặp Lại Người Cũ	11
11. Chương 11	12
12. Chương 12	13
13. Chương 13: Anh Rất Nhớ Em	14
14. Chương 14: Tôi Chờ Em...	15
15. Chương 15: Kết Hôn	16
16. Chương 16: Cuộc Sống Sau Khi Kết Hôn	17
17. Chương 17: Tiểu Tam?	18
18. Chương 18: Hưởng Tuần Trăng Mật(1)	19
19. Chương 19: Hưởng Tuần Trăng Mật(2)	20
20. Chương 20: Một Đêm Trên Du Thuyền	21
21. Chương 21	23
22. Chương 22: Thụ Sủng....	24
23. Chương 23: Cô Gái Thần Bí	25
24. Chương 24	26
25. Chương 25: Dự Tiệc	27
26. Chương 26: Uống Say	28
27. Chương 27: Kể Say Rượu	29
28. Chương 28	31
29. Chương 29	32
30. Chương 30	33
31. Chương 31: Lại Dự Tiệc!	34
32. Chương 32: Ghen?(1)	36
33. Chương 33: Ghen?(2)	37
34. Chương 34	38
35. Chương 35	39
36. Chương 36: Bắt Cóc(1)	40
37. Chương 37: Bắt Cóc(2)	41
38. Chương 38: Bắt Cóc(3)	43
39. Chương 39: Dạ Hoa...	45
40. Chương 40: Không Thở Mất Em...	46
41. Chương 41: Hy Vọng...	47

42. Chương 42: Bị Lạc...	49
43. Chương 43: Tình...	51
44. Chương 44: Hạnh Phúc	52
45. Chương 45: Ngoại Truyện	53

Đại Boss Xinh Đẹp: Trả Vớ Tôi Về

Giới thiệu

Thể loại: ngôn tình, sắc, 18+ Một câu chuyện tình yêu từ 419 tình một đêm nhưng lại đem đến kết cuộc viên mãn. “Anh

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dai-boss-xinh-dep-tra-vo-toi-ve>

1. Chương 1: Tình Một Đêm Chứ?

Hôm nay cô vừa bị đuổi ra khỏi nhà vì cái lý do hết sức có duyên, đó là...khụ...bị điểm kém. Đã vậy còn vui hơn là, người yêu của cô, người mà cô đã xem như là chồng tương lai của mình sau này cũng bỏ cô mà theo vinh hoa phú quý của con nhỏ chân dài ngực bự não tàn kia.

Hừ, còn gì tức bằng chứ...mùa đông đến rồi, nhà không có để ở ngay cả người yêu cũng bỏ mình mà theo chân dài.

Cô ngồi trong hộp đêm mà uống rượu, vừa ấm người vừa quên đi chuyện buồn kia.

“Minh Khang..hức..tên khốn nạn nhà anh, tên..hức...bại liệt nhà anh...hức..cái tên phụ bạc...anh dám bỏ tôi sao, anh là đồ não tàn...hức...tôi sẽ nghiền nát anh...hức...cho cá ă” cô vừa uống vừa la hét trong cơn say.

Người trong hộp đêm nhìn cô với ánh mắt đến kì lạ, ai cũng lắc đầu nhưng không nói gì. Người thất tình mà, thôi thì thông cảm một chút vậy.

“Tôi...sẽ kiếm một đại gia...hức...để bỏ ghét cái mặt thối nhà anh” cô vừa nói vừa loạn quạng đứng dậy.

Bụp

Đang đi thì đâm trúng vật gì đó, cô mắt nhắm mắt mở nhìn nhìn....Oa~~ hảo mỹ nam nha, nhìn đi...chắc là đại gia có tiền có của rồi.

“Hức...anh giai...tình một đêm chứ” cô đứng không nổi, liền bám lấy cánh tay người đối diện mà cười điên dại nói.

“Cô...say rồi” anh ta nheo mắt phượng nhìn cô, tay nắm lấy tay cô gỡ ra khỏi áo mình.

“419 chứ” cô vẫn không buông tha, chụp lấy tay anh mà cười nói, do đã say nên giọng của cô cũng quỵn rũ dụ hoặc thêm vài phần.

“Cho tôi một phòng đặc biệt...” Anh nhếch môi cười, rồi quay sang nói với phục vụ đang đứng bên cạnh mình. Cô gái nhỏ này, thật không biết trời đất dám câu dẫn cả anh.

Bế cô lên rồi đi theo bóng lưng của phục vụ mà lên phòng.

Thả cô xuống nhìn cô một lượt, dáng người tương đối, không quá lùn, tóc dài, đôi môi nhỏ chúm chím...còn cái kia...trời lạnh nên mặc áo dày anh thật không đoán ra được là cỡ bao nhiêu.

“Anh giai...hức...lại đây” cô vẫn còn kêu gào mời gọi anh, cả người không ngừng ngo nguậy trên giường.

Anh nhìn cô gái nhỏ kia, rồi cười như có như không mà bước đến gần giường. Đề thân hình rắn chắc của mình lên người cô mà thổ thổ.

“Hôm nay tôi tình nguyện hy sinh tấm thân đã gìn giữ 26 năm này cho em”

2. Chương 2: 419

“Hôm nay tôi tình nguyện hy sinh tấm thân đã gìn giữ 26 năm này cho em”

Anh ngược mắt nhìn cô gái đang ngọ ngoạy trong lòng mình thì nhếch môi cười.

“Anh giai xinh đẹp...” Cô lơ mờ nhìn anh, đưa hai tay vỗ vỗ má anh mà cười hắc hắc.

Quả thật anh bị cô quyến rũ rất thành công, cô gái này hẳn là có chiêu trò đi. Một con người chưa bao giờ bị lung lay trước dục vọng như anh vậy mà hôm nay lại phải khuất phục trước một con mèo hoang như vậy.

Môi bạc của anh nhếch lên rồi cuối xuống phũ lấy hai cánh môi đang mấp máy câu dẫn kia. Môi bạc mút lấy bờ môi của cô, chiếc lưỡi linh hoạt tách hai hàm của cô ra mà tung hoành trong khoang miệng cô.

Bàn tay không yên phận mà lần mò khám phá trên cơ thể của cô.

Nhưng tiếng rên dục hoặc vang lên cả căn phòng hoà lẫn là những tiếng thở dốc cùng tiếng va chạm của da thịt vang lên.

Hai tấm thân trong trắng của xử nam và xử nữ đánh mất từ đêm nay!!!

Sáng sớm, mặc dù là ở hộp đêm nhưng địa thế ở đây khá mát mẻ, thoải mái như ở khách sạn 5 sao vậy.

Đã 7 giờ sáng, mà cả cô và anh đều chưa dậy. Hai thân thể trần truồng vẫn đang còn ôm nhau say giấc mộng xuân.

Reng...reng...reng

Tiếng chuông điện thoại vang lên đánh thức cả hai người.

Cô mắt nhắm mắt mở lần mò điện thoại của mình.

“Alo...Lý Dạ Hoa nghe!!!” Cô vừa trả lời vừa đưa tay gõ mạnh vào đầu mình để giảm cái đau nhứt do rượu gây nên.

“Dạ Hoa...đã mấy giờ rồi mà cậu còn chưa đến trường hả” tiếng hét từ điện thoại vang ra.

“Đồ quỷ...mới sáng sớm mà cậu la lối cái gì” cô xoa xoa thái dương bực dọc mắng lại rồi cúp điện thoại.

Nheo mắt nhìn một lượt rồi cụp mắt lại ngủ tiếp.

À mà...khoan, đây là đâu...sao cô thấy hình như có gì đó sai sai thì phải!!!

“Á.....áaaaaaaaaa” cô đưa tay giở chăn lên thì mở miệng hét lớn.

“Em ồn ào cái gì...ngủ tiếp đi” anh bị cô làm phiền liền lên tiếng can ngăn, đưa tay ôm cô vào lòng mà ngủ tiếp.

Bộp....Rầm

“Á....aaaa” anh bị cô đạp xuống giường thì kêu lên.

“Anh...anh là ai, sao chúng ta lại ở đây” cô lắp bắp nói, mắt khó tin nhìn người trước mắt.

“Là em câu dẫn mời gọi tôi trước...” Anh loã thể đứng dậy, nhún vai như không có chuyện gì nói.

“Là tôi...anh nghĩ gì vậy” cô trợn mắt hét lên không tin.

“Không tin thì chúng ta xem lại camera, tôi cũng không ngại xem lại cảnh tối qua một lần nữa” anh liếc mắt nhếch miệng nhìn cô, tay thì vẫn đang mặc lại áo quần của mình.

“Biến thái...anh im đi”

“Ok...” Anh cười cười nhìn cô, con mèo hoang này xù lông lên cũng đáng yêu lắm.

“Hừ...cứ coi là tình một đêm đi” cô bất lực ngồi trên giường mở miệng nói, khoé mắt đã đỏ lên, cô cắn răng cô gắng không để nước mắt rơi xuống. Nếu chuyện này ba mẹ cô mà biết được, chắc chắn là chết không toàn thây, tốt nhất là im miệng lại.

3. Chương 3: Trả Vớ Tôi Về

[Tôi nguyện lấy thân để bù đắp cho em...]

Anh quần áo chỉnh tề đứng trước giường nhìn cô đang xù lông mà thích thú.

“Anh nhìn cái gì không hiểu tôi nói gì à...” Cô thấy ánh mắt của hắn mà đâm ra bực tức liền vớ lấy những thứ xung quanh mà ném vào người anh rồi hét lớn lên.

“Mèo hoang...em nổi giận rất đáng yêu” anh đưa tay chụp lấy chiếc vớ đang bay đến trước mặt mình mà cười nói.

“Ai mèo hoang, tên đáng ghét...anh mới là mèo hoang cả nhà anh đều là mèo hoang....trả vớ đây cho tôi” cô xù lông hét lớn lên.

“Không phải em cho tôi à...” Anh cầm chiếc vớ trên tay mà lắc lắc rồi cười nói.

“Trả vớ cho tôi....rồi rút đi” cô gom áo quần của mình lại rồi mặc vào, mãi nói mà quên bèn mặc áo quần vào, thật mất mặt.

“Vậy thì chịu trách nhiệm với tôi mđi, tôi mất đời trai vì em rồi” anh một tay đút vào túi quần bước đến kề sát vào mặt cô.

“Anh...vô liêm sỉ, tôi không đòi anh chịu trách nhiệm thì thôi anh còn dám lôi trách nhiệm ra để nói với tôi à” Cô nghe xong thì lập tức xù lông lên mắng thẳng vào mặt anh.

“Vậy...ý em là muốn tôi chịu trách nhiệm với em” anh cười nham hiểm nhìn cô. Bằng mọi cách anh đều phải mang được con mèo hoang này về nhà để thuần phục mới được.

“Khụ...ai nói là tôi cần chứ, tôi không cần...giờ thì đưa vớ cho tôi rồi rút đi” cô sặc, hắn cái gì cũng có thể nói được vậy sao, hừ tốt nhất là không nên dính vào loại người này.

“Em nở lòng nào đuổi tôi như vậy???” Anh xụ mặt nhìn cô.

Đúng thật anh là loại người mặt dày, không biết xấu hổ mà.

Cũng thật, nếu để cho mọi người biết vị tổng tài lạnh lùng không gần nữ giới tàn nhẫn mà họ từng biết đang ăn vạ đòi chịu trách nhiệm với một học sinh lớp 12 thì hẳn là chết lên chết xuống rất nhiều lần đi.

“Trả vớ cho tôi về...” Cô một bên chân mang vớ một bên trống trơn, chống hai tay nhìn anh mà hét lớn.

Cái tên mặt dày này, làm gì thì làm chứ, trời lạnh thế này tính để cô một bên có bên không mang giày mà ra ngoài sao, hừ đúng là yêu nghiệt.

“Em muốn cái này...” Anh cầm chiếc vớ trên tay nhìn cô mà lắc qua lắc lại, cười nói.

“Đúng... Đưa đây”

“Vậy trả đời trai cho tôi...” Hai mắt anh long lanh nhìn cô, khuôn mặt đáng thương đến cực độ.
Quả thật ngay cả anh cũng không biết rằng, trước mặt cô gái này anh lại bộc lộ nhiều cảm xúc đến vậy.
“Hừ...vậy anh trả đời gái lại cho tôi” cô dùng dùng tức giận chóng hông hét lớn đến cực độ.
“Được, tôi sẽ trả dần cho em...tôi nguyện lấy thân mình để bù đắp cho em”

4. Chương 4: Đồ Yêu Nghiệt

[Tôi nói rồi, tránh xa tôi ra tôi không muốn dính vào loại người như anh...]

Sau cái đêm định mệnh khó quên ấy, ngày nào cô cũng lo sợ, khụ...cô sợ bố mẹ cô biết rồi tổng cổ cô ra khỏi nhà cắt đứt luôn quan hệ với cô.

“Dạ Hoa...cậu lại thần thờ cái gì nữa vậy” bạn học kế bên đưa tay đẩy cô một cái rồi lo lắng hỏi.

“A~ tớ không sao, tớ chỉ hơi mệt một chút, cậu xin thầy giúp tớ...tớ về trước” Cô giật mình rồi nói một lời đứng dậy liền bỏ đi.

“A...Dạ Hoa...cậu cậu...” Bạn học kia chưa kịp nói gì thì cô đã đi mất. Quá lạ mấy hôm này ngày nào cậu ấy cũng thất thần, không chú tâm vào việc học tý nào.

Bước ra khỏi trường học, mặt cô buồn rầu bước từng bước trên lề đường.

Tất cả là do cái đồ yêu nghiệt kia gây ra, tất cả là do hấn hết.

Bíp....Bíp...Bíp

Tiếng còi xe ô tô vang lên đằng sau lưng cô.

Cô quay lại liền thấy cái người yêu nghiệt đáng ghét kia, quả thật hấn rất linh vừa nhắc liền xuất hiện.

“Lên xe...” Anh mở cửa kính ra, ngồi trên xe ra lệnh.

“Anh là ai mà dám ra lệnh cho tôi...” Cô đứng ngoài đường chóng hai tay xù lông nói.

“Lấy tư cách là chồng sắp cưới của em...được chưa” Anh vẫn bình tĩnh gương mặt không chút thay đổi liếc mắt nhìn cô nói.

“Anh...đồ yêu nghiệt nhà anh, anh vô sỉ vừa thôi...ai thèm cưới anh chứ” cô bùng nổ, bất chấp là đang ở ngoài đường mà hét lên.

“Ba mẹ em đã chấp nhận rồi...” Anh nhún vai nói.

“Cái gì...” Cô hét lên kinh ngạc, yêu nghiệt này vừa nói cái gì vậy, chắc là hấn nói bừa thôi.

“Lên xe, đừng lằng nhằng” anh bực mình mở cửa xe kéo cô vào rồi đóng cửa lại, hừ con mèo hoang này thật nhiều lời...phải chỉnh mới được.

“Này, kéo tôi làm gì...thả tôi xuống” cô ngồi trên xe không yên, vừa la vừa quậy đòi xuống xe.

“Im lặng, em còn nói tôi hôn đấy...” Anh nói giọng đều đều, trong lòng thì đang cầu là cô sẽ quậy tiếp để có cơ hội chạm vào môi cô chiếm tiện nghi.

Lập tức nghe lời hăm dọa của anh, cô liền im lặng ngoan ngoãn nghe lời, hừ...muốn chiếm tiện nghi của cô đâu có dễ.

Nhìn biểu hiện của cô mà cười thầm trong bụng, con mèo hoang này cũng thông minh đấy nhỉ.

Chiếc xe bắt đầu lăn bánh, anh và cô không nói một lời nào. Nhưng vừa dừng xe lại cô liền hốt hoảng.

“Anh...anh tới nhà tôi làm gì” cô lắp bắp nói.

“Tôi đã nói rồi, chúng ta sẽ kết hôn, ba mẹ em nói hôm nay tôi đến dùng cơm” anh cười thoải mái nói.

“Cái gì...anh đùa tôi sao” cô trợn mắt xù lông lên mà nói.

“Đùa em làm gì, vào nhà đi” anh bước xuống xe, một tay đút vào túi quần tiêu soái bước vào nhà.

“Đồ yêu nghiệt...” Cô ngồi trong xe nhìn anh bước đi mà chửi thầm

5. Chương 5: Ra Mắt Nhà Vợ

.

Anh và cô cùng bước vào nhà, nhìn cái biểu hiện của anh đối với nhà cô mà cô càng hoa mắt.

Cô nhớ cô mới là chủ nhà mà nhỉ, sao anh ta lại giống chủ nhà còn cô là khách vậy.

“Này đi nhanh lên, em là rùa à” anh đi trước nói vọng lại.

“Tập trung mà đi đi, nhiều lời ” cô nhìn cái đồ yêu nghiệt trước mắt mà bủi mũi hậm hực nói lại.

Anh chỉ cười rồi bước vào nhà, “Con mèo nhỏ này lúc xù lông rất đáng yêu!”

“A~ hai đứa về rồi sao, mau vào đây, ta đã chuẩn bị cơm nước xong rồi” mẹ của cô vừa thấy hai người bước vào thì vui mừng.

“Mẹ...mẹ biết anh ta sao” cô nuốt nước bọt, nhìn mẹ mình mà nói.

“Con bé này, còn không mau lên lầu thay đồ rồi xuống ăn cơm...Con rể, lại đó ngồi, ba của Dạ Hoa đang ở trên tầng” mẹ cô liếc mắt nhìn cô nói, cũng không thêm quan tâm cô nữa mà nhìn anh rồi cưng chiều.

“Mẹ...” Cô hậm hực găng giọng, rồi bực mình xoay người bước đi một mạch.

Anh nhìn bóng lưng cô mà cười thầm trong bụng “Mèo nhỏ lại xù lông rồi”

—

Cô tắm rửa một chút, thay đổi áo quần rồi bước xuống lầu, vừa xuống đã nghe thấy tiếng cười rôm rã của các vị kia.

“Haha...Tùng Quân con thật biết nói chuyện” mẹ cô vui vẻ khen ngợi.

“Con chỉ nói đúng sự thật thôi, bố mẹ rất trẻ” anh cười tiêu soái nói.

“À phải rồi...về việc của hai đứa, con đã suy nghĩ gì chưa...dù gì Dạ Hoa cũng là con gái” mẹ cô bắt đầu nghiêm túc nhìn anh dò xét.

“Con tính để cô ấy học xong 12 rồi đám cưới, dù sao cũng chỉ còn vài tháng...trước tiên đính hôn trước” anh cười cười chậm rãi nói.

“Cái gì...đính hôn....cưới? Mọi người nói gì vậy? Con không cưới anh ta...” Cô vừa nghe đến cưới rồi đính hôn thì chạy thẳng đến trước mặt ba vị mà hét lớn.

“Con gái con lú...ăn nói nhỏ nhẹ thôi, sắp có chồng rồi nên tập từ từ đi là vừa” mẹ cô liếc mắt giọng không vui.

“Mẹ...sao lại gả con cho anh ta, con còn nhỏ mà...chưa đủ tuổi kết hôn” cô giả vờ rưng rưng nước mắt nói.

“Cái con bé này, đến nước này rồi còn to mồm...cũng may là gặp Tùng Quân là người đàn hoàn chứ nếu gặp người khác thì còn muốn giấu chúng ta đến khi nào hử” mẹ cô tức giận quát ầm lên.

“Mẹ...mẹ biết rồi...” Cô bị mắg liên sợ quá mà bật khóc.

Anh thấy vậy liền đi đến ôm cô vào lòng mà an ủi. Con mèo hoang này cũng thật là, chẳng phải rất mạnh miệng sao, vừa bị mắg liên khóc nhè như vậy, nhìn nước mắt cô rơi mà lòng anh chua xót.

“Mẹ...cô ấy còn nhỏ, mẹ đừng mắg cô ấy, mọi chuyện đã có con lo rồi...mẹ yên tâm” anh trầm giọng vừa đưa tay an ủi cô vừa hướng về mẹ cô mà trả lời thay cô.

“Được, chỉ con hiểu chuyện...”

6. Chương 6

Cô vừa bước ra khỏi cổng trường thì liền thấy ngay một chiếc xe ô tô sáng bóng đang đậu trước cổng.

Ô mai chuối!

Cái gì thế này, chiếc xe này hẳn là rất quen mắt cô đi.

“Em sửng cái gì” anh không biết đã xuống xe từ lúc nào, bước đến lên tiếng làm cô giật cả mình.

“Aaaa...anh...anh làm gì ở đây” cô trợn tròn mắt, nhìn anh mà gắg giọng.

“Thì đến đón bà xã...” Anh một tay dứt vào túi quần tay còn lại vén mấy ngọn tóc đang bay của cô sang một bên.

“Xuyt...anh im đi” cô đưa tay chặn miệng anh mặt hắg hắg kéo tay anh đi thẳng vào xe.

Anh thấy hành động của cô mà tâm tình vui vẻ hắg lên, con hoang nhỏ này lại xù lông rồi.

“Anh có cần phải xuất hiện hoành tráng vậy không, muốn giúp tôi nổi tiếng à...tôi nói cho anh biết anh còn xuất hiện ở trường tôi một lần nào nữa thì đừng trách...” Cô vừa lên xe thì đã quay sang xả vào mặt anh một tràng.

“Ngày mai anh lại đến, việc đưa đón vợ là nhiệm vụ của anh” anh cười tươi bị cô mắg nhưng vẫn bình tĩnh trả lời.

“Anh...muốn chọc tức tôi đây mà” cô vùng vắg bực tức hét lên.

“Em nên ngoan ngoãn một chút đi, anh đưa em về nhà thay đồ rồi chúng ta cùng về nhà ba mẹ anh”

“Cái gì, về nhà anh? Về làm gì? Sao tôi phải về đó...” Cô lại hét lớn lên, biểu hiện cứ như là trời sắp đến nơi vậy.

“Em nên ngoan ngoãn nghe lời một chút...” Anh lạnh lùng liếc mắt sang cô đe dọa.

Cô thấy vậy lập tức im ngay. “Cái tên này tự dưng lại đáng sợ vậy”

Cô khoác trên người chiếc váy màu trắng bước xuống, miệng lầu bầu.

“Cái tên này, về ra mắt thôi mà có cần phải ăn mặt như vậy không”

“Em rất đẹp...” Anh vẫn không dời mắt khỏi cô, cô vừa bước tới đã ôm lấy eo cô mà khen ngợi.

“Buông ra, muốn lợi dụng tôi à...tôi không dễ dãi” cô làm mặt chắg trốn khỏi cái ôm của anh mà bủ môi nói.

“Khụ...vậy hôm đó...là anh dễ dãi nên bị em”thịt” sao?” Anh ho khan nhìn cô bằng ánh mắt ma mị.

“E hèm...đi thôi...trễ rồi” cô cảm thấy có gì đó không đúng liền chuyển sang chuyện khác, xoay người rời đi trước.

“Biểu cảm xấu hổ của em...anh rất thích” anh nhìn bóng lưng cô mà thì thầm nói nhỏ trong miệng.
Nhìn kĩ, mèo hoang của anh rất đáng yêu, chỉ mỗi tội khó bảo một chút.

7. Chương 7: Ra Mắt Nhà Chồng

#

Chiếc xe từ từ lảng bánh vào biệt thự nhà họ Dương. Hai bên đường là hai hàng người hầu đứng rất nghiêm chỉnh, có quy cũ.

Cô nhìn một cảnh này liền nhăn mặt lại nhìn kiến trúc của căn nhà khi đang ở ngoài liền tắc lưỡi, đầu gật gù.

“Quả là nhà giàu có khác, quá phung phí đi”

Vừa đặt chân xuống xe đứng ngay ngắn bên cạnh anh, cô liền bị đám người hầu làm cho giật mình mà núp sau lưng anh bởi cái độ hoành tráng ấy.

“Chào cậu chủ!!!”

Khụ...cô chỉnh lại thế đứng, nhìn anh cười cười rồi bước vào.

Thật mắt mặt quá đi!

“Tùng Quân về rồi sao, con dâu mẹ đâu” từ nhà bếp có một giọng nói lớn phát ra làm cô giật mình thêm một lần nữa.

Bỗng một thân ảnh xoẹt ngang qua người anh rồi dừng lại ở trước mặt cô. Đó là một người phụ nữ trung niên, à không nhìn rất trẻ phải gọi là như chị cô mới đúng.

“Con dâu mẹ đây sao, rất được, rất khả ái, mẹ rất thích cô gái này...Tùng Quân, con kiếm dâu ra cô con dâu này hay vậy” bà ấy nhìn nhìn cô rồi nắm tay cô xoay lu xoay tít xem một vòng rồi đứng nói như sợ ai cướp lời vậy.

Cô bị xoay đến chóng mặt, một lời cũng không nói được, à mà chính xác hơn là không thể nói được.

“Đừng làm vợ con sợ..” Anh thấy cô bị quay như chong chóng liền kéo tay cô về ôm vào lòng mà lạnh giọng với mẹ mình.

“A~~ con dâu mẹ xin lỗi haha tại ta vui quá, thằng bất hiếu này 26 năm rồi mới yêu một cô gái...nên ta không kiềm chế lại được” bà ấy xua tay xười trừ rồi niêm nở nói.

“Dạ...không sao đâu ạ” cô cười cười nói.

Cái gia đình này đúng là toàn người sao hoả, ai cũng khác người cả.

“Ba dâu mẹ...” Anh nắm tay cô bước đến sofa ngồi xuống.

“Ông ấy hả, đang nấu ăn...” Bà ấy vui vẻ trả lời, cũng theo bước anh mà ngồi xuống ghế.

Vừa nghe xong cô khó hiểu, liếc mắt nhìn sang anh.

“Nghề phụ của ông ấy là đầu bếp...chắc muốn đích thân nấu cho em ăn” anh nắm tay cô cười vui vẻ nói. Quả nhiên anh rất hiểu ý con mèo hoang này!

“Thức ăn đã chuẩn bị xong, mời mọi người vào dùng!” Một cô hầu bước ra cung kính mời ba người vào.

“Được, vào thôi...”

Ngồi vào bàn ăn, cô liếc mắt nhìn những món ăn trên bàn rồi lại liếc mắt nhìn người đàn ông trung niên đang ngồi ở ghế chủ tọa.

Quả nhiên là đầu bếp, món nào món nấy đều rất hấp dẫn, vừa nhìn đã muốn ăn, ngon mắt thật!

“Mời mọi người dùng, ăn rồi hẳn nói” ông ấy cười hiền lên tiếng.

“Mời ba mẹ dùng cơm...”

“Con mời hai bác...”

Cô và anh lễ phép lên tiếng mời hai vị trưởng bối.

Ăn vào quả thật rất ngon, rất vừa miệng, thức ăn chín đều không quá sống mà cũng không quá chín. Đúng là cực phẩm mà.

“Oa~ rất ngon, có dịp bác dạy cháu được không” cô bất chợt mở miệng khen ngợi, còn không quên bái ba chồng tương lai làm thầy.

“Haha...ta cảm ơn, nếu rảnh ta sẽ dạy, người một nhà cả mà” ông được khen liền cười tít mắt, miệng đang nhai nhưng vẫn trả lời đều đều.

“Ăn đi...” Anh gấp miệng miếng thức ăn bỏ vào bát cô, liếc mắt nói.

Con mèo hoang này đúng thật là, trước mặt anh thì ghét bỏ còn trước mặt người khác thì cười cười nói nói.

“Thế, hai đứa tính bao giờ cưới” mẹ anh đang ăn thì bỏ bát đĩa xuống cười triêu mến nói.

“Khụ...khụ...” Cô vừa nghe mẹ anh hỏi liền sặc.

“Để cô ấy học xong 12 rồi cưới...” Anh đưa nước cho cô, không thèm nhìn mẹ mình trả lời.

“Cưới vợ phải cưới liền tay, cưới rồi học tiếp cũng không sao” mẹ anh nói tiếp.

“Đúng, cứ quyết định vậy đi...” Ba anh cũng gật gù đồng tình.

Cô cầm ly nước trên tay mà không biết nói gì, gia đình này quả là khác người. Lần đầu cô gặp một gia đình khoẻ như vậy, có tiền có quyền nhưng không khinh bỉ hay ghét bỏ người khác.

“Theo ý hai người vậy...” Anh cười vui vẻ đồng ý.

“Cuối năm sinh con là vừa...ta cũng muốn có cháu ẵm bồng lắm rồi”

8. Chương 8

.

Mới sáng sớm mở mắt ra, đập vào mắt cô chính là khuôn mặt yêu nghiệt kia.

“Ui...anh...anh đến từ lúc nào, tính dọa chết tôi à” cô mở mắt ra, liền la lớn lên khi thấy gương mặt phóng to của anh.

“Anh theo lệnh mẹ đến đây đón em” anh bỏ ngoài tai lời cô nói, cười tiêu soái nhìn cô một lượt từ trên xuống dưới.

Bốp

“Nhìn...nhìn cái gì hả” cô thấy anh nhìn liền cầm gối đánh thẳng vào mặt anh.

“Em muốn goá chồng à...” Anh không bận tâm hành động của cô cười nửa miệng nói.

“Goá? Tôi đã có chồng đâu mà goá” cô khinh bỉ nhìn anh nói.

Cái tên này, đúng là không biết xấu hổ là gì!

“Mà tướng em ngủ, trong rất ngon” anh nhìn cô ma mị, vừa nói vừa liếc mắt nhìn bộ ngực đang thoát ải thoát hiện sau chiếc áo ngủ kitty.

“Anh...tên dê cụ đáng ghét...cút ra ngoài cho tôi” cô bị anh chọc tức liền nổi trận lôi đình, tay chân kết hợp vừa đẩy vừa đá anh ra ngoài.

“Rất quyến rũ...” Anh không phản kháng trước hành động của cô mà cứ theo đà đẩy của cô bước ra ngoài.

Chợt, cả người anh khựng lại...rồi xoay người lại đối diện với cô. Cúi người xuống hôn lên môi của cô một cái thật sâu rồi mới thoã mãn bước đi.

Cô chưa kịp phản ứng thì anh đã đi mất.

“Hừ...tên đáng ghét, dám ăn đậu hũ của mình...hừ...” Dậm chân bước vào phòng tắm với tâm trạng hết sức không ổn.

Mặc một chiếc váy xanh ngọc nhẹ nhàng, mang thêm một đôi búp bê nữa, trong cô rất ư là duyên dáng thủy mị.

“Đi thôi!” Cô nhìn anh đang ngồi uống trà trên ghế mà hậm hực thúc dục.

“Ừm...rất đẹp” anh mỉm cười thoã mãn với biểu hiện của cô, đứng dậy vòng tay qua eo cô rồi ôm cô bước đi.

“Buông ra coi...” Cô vừa đi vừa đẩy cánh tay anh ra, ghét bỏ nói.

“Muốn anh bế lên mới chịu sao” anh cười tà mị nhìn con mèo nhỏ đang xù lông kia, cười vui vẻ.

“Không...” Cô liền an phận để anh làm gì thì làm.

Cái tên này, đúng là đủ trò...cái gì cũng nói được, biến thái...quá biến thái.

Chiếc xe ô tô dừng lại trước biệt thự nhà họ Dương. Lập tức một bóng đen xoẹt qua rất nhanh xuất hiện trước mặt cô.

“Con dâu bảo bối, mẹ nhớ con quá...” Mẹ anh ôm chầm lấy cô, giọng tha thiết nói.

“Ách...bác ơi...” Cô bị ôm đến chắc không nói nên lời, nhìn sang anh cầu cứu.

“Mẹ, đây là vợ con...” Anh nhăn mặt khó chịu nhìn mẹ mình.

Hừ, đây là vợ anh mà, hở ra là cứ lợi dụng chiếm tiện nghi vậy.

“Thằng con ích kỷ, ta mới ôm có cái mà con đã không cho...hừ” mẹ anh bực mình hậm hực buông tay cô ra liếc mắt nhìn anh trách móc.

“Bác gái...chúng ta vào nhà thôi, kệ anh ấy đi” cô thấy mẹ anh như vậy liền cười cười chủ động nắm tay bà lôi kéo vào nhà.

“Vẫn là con dâu hiểu chuyện...!”

9. Chương 9: Chuẩn Bị Đồ Cưới

.

Quả thật, mẹ chồng tương lai của cô rất tốt với cô, chiều chuộng cô như con ruột vậy.

Từ lúc rời khỏi biệt thự nhà họ Dương, không biết cô đã bị người mẹ chồng này kéo đi bao nhiêu quán rồi nữa.

Mua hết cái này đến cái kia, tội nhất là cái người tài xế kiêm xách đồ, chính là anh...vị tổng tài cao cao tại thượng hôm nay vút hết mặt mũi phục vụ hai người phụ nữ quan trọng nhất đời mình.

“Này, đưa đây tôi xách phụ cho...” Cô thấy anh đang chật vật với đồng đồ thì cũng thương xót mà mở miệng giúp. Dù gì cô cũng không phải quá ghét bỏ gì anh ta.

“Không sao, đã có bọn họ xách...em đây là lo lắng cho chồng mình” anh vừa nói, vừa chỉ tay lui sau lưng, cười tà mị nhìn cô.

“Ách...ai thèm lo lắng cho anh chứ, tôi chỉ sợ anh làm hư hỏng đồ của tôi thôi” cô hừ lạnh rồi xoay người bỏ đi trước.

Cái tên này, đúng là không biết cảm ơn rồi mà còn nói cái giọng đó. Khó nghe, đã ghét còn ghét hơn. Cái gì mà thương xót chứ, đúng là ảo tưởng. Tôi cười...tôi cười vào mặt anh!

Nhìn con mèo nhỏ lại xù lông đang bỏ đi trước, anh một tay cho vào túi quần một cười tiêu soái chậm rãi bước theo.

Quả thật, chọc con mèo hoang này xù lông là sở thích của anh từ khi gặp cô đến nay. Đáng vẽ, biểu cảm khi cô tức giận rất đáng yêu!

“Con dâu, con thấy bộ giường nệm tân hôn này thế nào...con thích màu này không, hay đổi màu khác” mẹ anh kéo cô lại một shop bán giường nệm cho cặp mới cưới, mắt nhìn bộ giường ngủ trước mắt mà gật gù.

“Con thấy không cần mua đâu, giường ở nhà vẫn còn mới...tiết kiệm vẫn hơn” cô nhìn mẹ anh, cười gượng nói.

“Tiết kiệm là rất tốt, nhưng dù gì cũng là chuyện cưới xin, vẫn nên mua mới...con yên tâm, đã có mẹ rồi” mẹ anh hài lòng trước biểu hiện của cô, nhưng vẫn cố chấp làm theo ý mình.

“Lấy tôi kiểu như vậy, nhưng là màu xanh dương, rồi chuyển đến nhà cho tôi” mẹ anh nhìn sang cô tiếp viên, cười hiền nói.

“Vâng, thưa phu nhân!!!”

Tiếp theo cô bị kéo sang shop bán đồ gia dụng. Bị xoay lui xoay tới, kéo đi kéo lại mấy vòng trong trung tâm thương mại chỉ để mua đồ cưới.

Mẹ chồng cô quả là sức khỏe hơn người, đi lâu như vậy mà không thấy mệt. Còn cái tên đáng ghét kia nữa, thấy mẹ anh mua nhiều như vậy mà cũng không lên tiếng can ngăn gì cả cứ im im đi theo là sao!

Cuối cùng không chịu nổi, cô cũng rút lui quay về làm hậu phương cho mẹ chồng mình. Để mẹ chồng cô đi một mình, còn bản thân thì kiếm một quán cà phê để nghỉ ngơi.

“Phù...mệt quá” cô vừa đặt mông xuống ghế liền hít thở lấy hơi.

10. Chương 10: Gặp Lại Người Cũ

.

Gọi một ly kem mát lạnh, cô đang ngồi nhâm nhi từng muỗng kem tâm tình đang ở chín tầng mây đang phiêu, thì bỗng khựng lại bởi một hình ảnh quá đỗi quen thuộc với cô.

Phải rồi chính là hắn, cái tên phụ bạc...vì tiền mà bỏ cô theo con nhỏ ngực bự nhà giàu kia.

Thật không ngờ lại gặp hần ở đây, đúng là chướng mắt người nhìn mà. Cô thấy hần liền mất hứng, không muốn ăn nữa, cô đứng dậy thanh toán rồi bước đi, nào ngờ...người tính không bằng trời tính, hần lại nhận ra cô mà kêu lên.

“Hoa nhi...Hoa nhi, phải em không?” Hần bước đến cười rạng rỡ nhìn cô, đưa tay tính nắm lấy tay cô.

“Ai là Hoa nhi, anh gọi tôi à? Xin lỗi tôi là Dạ Hoa, Lý Dạ Hoa...anh nghe cho kĩ” cô né khỏi cái nắm tay của hần, bực mình nói.

Cái tên này đúng là mặt dày, bỏ cô theo gái rồi bây giờ còn tha thiết gọi cô là Hoa nhi này Hoa nhi nọ, đúng là không biết chữ nhục viết sao mà. Nhìn bản mặt hần là sôi máu muốn cho hần một trận no đòn rồi, cũng may hôm nay cô mang váy không tiện ra tay. Hừ...cái đồ sở Khanh bạc tình nhà hần, cô khinh, tốt nhất là nhanh nhanh rút khỏi mắt cô trước khi cô bắt chấp tất cả mà cho hần mấy đạp.

“Hoa nhi, em vẫn còn giận anh về chuyện đó sao...Hoa nhi anh xin lỗi, anh sai rồi” hần nhìn cô bằng ánh mắt hối lỗi, giọng tha thiết vang lên.

Hừ, đúng là nghe xong là muốn nôn mà!

“Không, tôi không giận anh.....bởi vì anh không đáng để tôi giận, cái thứ phụ bạc mê tiền mê gái như anh...thì không xứng có được tình yêu của tôi, loại người như anh xách dép cho tôi cũng không đáng” cô nhìn hần mà chửi vào mặt, nhìn khuôn mặt lúc trắng lúc xanh rồi lại chuyển sang đỏ của hần mà lòng cô rất chi là hả hê.

“Cô...con tiện nhân...cô dám nói với tôi như vậy” hần tức giận tính đưa tay tát vào mặt cô.

Bốp...Chát...Chát

Tiếng đánh nhau thanh thúy vang lên khắp cả trung tâm thương mại.

Nhìn tên khốn nạn đang nằm bất động ở dưới sàn mà cô cười vui vẻ.

“Muốn đánh tôi! Anh chưa đủ trình độ. Còn nữa, tốt nhất từ nay về sau nên an phận bên mấy em mông to ngực bự ấy đi, đừng xuất hiện trước mặt tôi..tôi sẽ không nhẹ tay với anh như lần này nữa đâu...đồ đểu...hừ” cô nói xong liền đứng dậy, chuẩn bị bước đi thì một giọng nói trầm ấm vang lên phía sau lưng làm cô giật mình.

“Bà xã, chơi đủ chưa...” Anh chậm rãi bước đến cạnh cô, vừa đến đã đưa tay ôm cô vào lòng cười nói.

“A~ anh đến từ lúc nào vậy” cô giật mình nhưng vẫn không phản kháng trước cái ôm của anh.

“Một lúc rồi...” Anh bình tĩnh nhìn cô trả lời.

“Hả...anh thấy hết rồi” cô tròn tròn mắt nhìn anh.

Chết cha! Để anh thấy khoảnh khắc hung dữ của cô mất rồi, còn đâu thủy mị thực nữ nữa chứ. À mà khoan! Mắc gì cô phải sợ hần thấy chứ, hần là cái thá gì mà cô phải để tâm!

“Đã thấy hết...lần sau những việc như vậy cứ để anh xử lí, em không cần động tay sẽ rất bẩn” anh cương chiều vuốt tóc cô nói.

“Ách...” Lời nói của anh làm cô nghẹn họng, quả là bá đạo mà.

11. Chương 11

Thấm thoát trôi, mới đó mà thời gian đính hôn giữ cô và anh đã đến.

Cái gì mà “cưới vợ phải cưới liền tay” cái gì mà “muốn có cháu ẵm bồng”

Thật hết nói nổi.

“Dạ Hoa...con còn muốn nường đến bao giờ nữa, con gái con lúta...ngủ chẳng biết ý tứ gì cả, chồng con đến đón đi học rồi kia” Mẹ cô bước vào phòng, bực dọc nói, bước đến cạnh cửa sổ kéo rèm cửa ra.

“Ừm...ồn quá” cô lẩn qua lẩn lại trên giường giọng ngái ngủ.

“Cái con nhỏ này, sắp về nhà chồng rồi nhà thế hả” mẹ cô tức giận hét lên, xông thẳng đến véo tai cô mà kéo dậy.

“Aaaaa...mẹ, mẹ nhẹ tay một chút, mẹ muốn con gái mẹ trở thành cô gái cụt tai à” cô hét toáng lên, tay xoa xoa lỗ tai đau, giọng nài nỉ van xin.

“Hừ...nhanh nhanh một chút, Tùng Quân đang chờ dưới nhà” nói rồi mẹ cô phũ phàng mà bỏ đi.

Ô ô, quả là đáng sợ, nhanh chuẩn bị một chút, nếu không cái tai này đứt hẳn chứ chắc chơi.

Bước xuống lầu đã nghe tiếng cười nói vui vẻ của ba mẹ cô và anh ta. Chắc...quả là con rể hiền!

“Ba mẹ...” Cô thụng mặt bước đến.

Hừ, cũng tại anh ta mà mới sáng sớm cô bị đau tai, đã vậy còn phải dậy sớm nữa chứ. Được một ngày nghỉ mà cũng không yên.

“Chào ba mẹ, tụi con đi”anh thấy cô đã xuống liền chào hai phụ huynh ngang nhiên ôm lấy eo cô.

“Này...buông tay ra” cô đỏ mặt nhìn anh, giọng càng thêm cộc cằn.

“Ngoan nào...” Anh cười thỏa mãn với biểu hiện của cô. Tay vẫn ôm eo cô bước đi.

“Tên này...hừ” cô bực tức đưa chân giẫm mạnh lên chân anh, lè lưỡi rồi chạy thẳng ra xe bỏ mặc anh ôm chân đau đón phía sau.

12. Chương 12

.

Cứ thế ngày nào anh cũng xuất hiện ở nhà cô, đưa đón cô đi đi về về.

Tính ra thì cũng đã 2 tháng trôi qua, cô và anh cũng đã đính hôn trước đó.

Hiện tại cô cũng đang trong thời kì gấp rút, tất bật chuẩn bị cho kì thi tốt nghiệp của mình.

Thời gian này anh cũng thường xuyên đi công tác, nhưng cứ hễ có thời gian rảnh lại đến nhà cô dùng cơm rồi lại ở cạnh cô.

Khoảng cách giữa hai người cũng đã gần nhau hơn, trong lòng mỗi người hiện nay đã ghim hình bóng của đối phương vào một góc nhỏ trong tim mình rồi!

• • • •

Từ tuần trước cô đã được nghỉ để ở nhà ôn thi, anh cũng đi công tác hai ba hôm rồi.

“Aaaa...bài này làm sao nhỉ, ước gì có anh ta ở đây thì hay biết mấy” cô nhìn đống bài tập trước mắt mà bực tức nhăn mặt nhăn mày.

Mấy ngày anh chưa đi công tác, cứ rảnh lại sang nhà cô, chỉ bài cho cô, giảng dạy rất tận tình, đặc biệt là cách dạy của anh rất đơn giản và dễ hiểu.

“Nhớ anh rồi à?” Anh đứng dựa ở cửa, khoanh tay nhìn cô cười đến không thấy mặt trời.

Râm

“Aaaaa...” cô bị anh làm cho giật mình, cả cơ thể từ trên ghế mà ngã xuống đất, miệng chơi vơi hết lên.

“Này, cẩn thận chứ, nhớ anh cũng không cần thể hiện đến vậy đâu” anh gấp gấp bước đến đỡ cô dậy, miệng vẫn thao thao bất duyệt như là thật.

“Im đi...không phải đang đi công tác sao, về lúc nào vậy, mà anh muốn hù chết tôi à, có cần linh thiêng vậy không?” Cô vừa ngồi ngay ngắn vào ghế, đã nhìn thẳng vào mặt anh mà chửi đến mưa tuông xối xả.

“Khụ...khụ...bình tĩnh, là con gái...à không là phụ nữ phải dịu dàng thủy mị...” Anh đưa tay lau mặt mình, ho khan hai tiếng rồi nhìn cô cười cười.

“Hừ...cũng do anh mà tôi không thủy mị nét na được...lúc trước tôi dịu dàng lắm” cô vênh mặt nhìn anh, không biết lấy cái suy nghĩ dịu dàng ở đâu ra mà nói đến không biết xấu hổ.

“Khụ...khụ...khụ...” Lần này anh bị cô làm cho nghẹn một lời cũng không nói được, vừa ho vừa buồn cười.

13. Chương 13: Anh Rất Nhớ Em

“Mấy ngày không gặp, em rất khác” anh nheo một mắt nhìn cô nói rất nghiêm túc, nhưng sâu trong ánh mắt lại hiện lên tia cười rất đậm.

“Khác? Chỗ nào? Đẹp hơn, phải không?” Cô mở to mắt, nhìn anh cười đến sáng lạng.

“Không!” Anh bình tĩnh trả lời.

“Vậy thì cái gì?”

“Ngu hơn, khùng hơn và dữ hơn” anh cười ranh mãnh trả lời.

“Anh...Tùng Quân, anh muốn chết rồi phải không, chưa thấy quan tài chưa đổ lệ chứ gì” cô bắt đầu xù lông lên, hai bàn tay đánh mạnh vào người anh.

Ngồi yên cho cô đánh, mắt nhìn vào cô cười đến cứng chiều, con mèo hoang này xù lông lên quả thật rất đáng yêu.

“Đánh đủ chưa” anh tóm lấy tay cô, giọng không nhìn ra một chút nào gọi là tức giận cả.

“Đủ rồi, một chết đi được” cô thở phì phò, đưa tay lau mồ hôi, chẳng thềm để ý đến anh nữa.

“Anh rất nhớ em...” Anh kéo cô lại ôm cả cơ thể cô vào lòng, giọng thủ thỉ bên tai.

“Nhớ gì, mới không gặp mấy ngày...” Cô hừ khê, bĩu môi mặc kệ anh ôm. Trong lòng thì đang rạo rực, vui vui đến khó tả.

Nói thật, thì cô cũng hơi nhớ nhớ đến anh.

“Em không tin...” Anh để mặt cô và mặt anh đối diện với nhau, giọng nguy hiểm.

“Ặc...tin, tin chứ, tôi tuyệt đối tin anh, này...qua đây chỉ tôi bài này đi, thật khó” cô nhìn anh rồi gật đầu lia lịa.

Thôi thì cứ gật đại đi, kì kèo đòi co với anh ta thì tới sáng cũng chưa xong mất thời gian, kêu hần giảng mấy bài tập có phải hay hơn không.

Anh nhìn theo cô mà cười, không biết tại sao, cứ ở bên cô gái này, anh lại như trở thành một con người khác, cười nhiều hơn, vui vẻ hơn, thích trêu người hơn và đặc biệt nói cực nhiều.

Bản thân mình cũng bước đến chỗ trống bên cạnh cô mà ngồi xuống, tập trung vào giảng bài cho cô.

Cả hai như quên cả giờ giấc, mãi đến khi tiếng gọi của mẹ cô từ nhà bếp vọng lên thì mới giật mình đi xuống dưới nhà.

14. Chương 14: Tôi Chờ Em...

#

Chưa bao giờ mà anh cảm thấy chán ghét thời gian như vậy.

Mỗi ngày trôi qua đối với anh như một con rùa đang bò chậm chậm trên đoạn đường cao tốc.

“Hừ...biết vậy, kết hôn rồi để cô ấy học tiếp cũng được” anh ngồi trên bàn làm việc vò tóc bức tái.

Mấy ngày nay, con mèo hoang bước vào kì thi nên anh vẫn chưa được gặp, tối nào cũng chỉ đứng trước cổng nhìn lên phòng ngủ cô, một bước cũng không dám bước vào nhà.

Cảm giác khó chịu nhớ nhưng cứ vậy kín anh, làm anh không thể nào mà tập trung vào công việc được.

Bỗng tiếng chuông điện thoại vang lên làm anh thoát khỏi tâm tư bức bối.

“Alo...”

“Mẹ đây, hôm nay con về nhà mẹ ăn cơm được không, con bé Dạ Hoa thi xong rồi...” tiếng mẹ cô vang ở bên kia điện thoại.

“Hả...dạ dạ, con tối liền...” Anh chờ người vài giây rồi chợt vui mừng đáp trả lia lịa.

Tắt điện thoại, anh nhanh chóng cầm lấy áo vest đi thẳng ra ngoài không thèm dọn đồ thư kí gì cả.

Tâm tình đang rất vui vẻ, miệng cười đến không khép lại được, việc này cũng khiến không ít nhân viên ngỡ ngàng:“Boss vừa cười, phải không?”

•

Chiếc xe của anh chạy vào sân nhà cô.

Bóng dáng cao ngất ngưỡng của anh bước ra.

“Tùng Quân đến rồi sao, ngồi đó đi, để mẹ gọi Dạ Hoa xuống” mẹ cô ngồi trên ghế, nhìn anh vui vẻ cười, rồi xoay người tính bước đi.

“Để con lên gọi cô ấy cho, mẹ ngồi đó đi” anh đứng ở cửa, lên tiếng với mẹ vợ rồi bước nhanh lên cầu thang.

“Haha...mấy ngày không gặp nên mới nóng vội như vậy đây mà...” Mẹ cô nhìn anh bước đi mà cười mờ ám.

•

Đứng cửa phòng cô, anh đưa tay vặn khoá phòng. Bước từng bước vào phòng, đảo mắt một lượt thì không thấy bóng dáng cô đâu, rồi bỗng nhìn về phía phòng tắm, tiếng nước chảy bên trong vang lên rồi tắt dần.

Cạnh...

Cô mặc trên người chiếc váy ngủ, tay vẫn đang cầm khăn tắm lau khô tóc.

“Aaaa...” Chợt nhìn thấy anh đang đứng cạnh giường nhìn mình thì giật mình hét lên.

“Xuyt...” Anh tiến lại bịt miệng cô lại, cười thoả mãn. Đợi cô bình tĩnh lại thì buông tay ra.

“Anh...anh vào đây lúc nào?” Cô ngồi xuống giường trừng mắt với anh.

“Vừa vào thôi...” Anh cười nửa miệng, ngồi xuống cạnh cô.

“Tránh ra...” Thấy anh ngồi sát mình thì liền đưa tay đẩy anh ra.

“Không ngờ, ở nhà em lại mặc mát mẻ đến vậy...” Chụp bàn tay của cô lại, anh đảo mắt từ trên người của cô xuống dưới giọng khàn khàn híp mắt nhìn cô.

“Kệ tôi, tránh ra...tính dê tôi à” hai má cô đỏ bừng, bị anh nhìn mờ ám như vậy thì càng xấu hổ hơn.

“Chồng nhìn vợ là chuyện bình thường...anh còn muốn ăn em” anh cười vui vẻ, càng nói giọng càng nhỏ ghé sát tai cô mà nói vừa nói vừa thổi thổi hơi vào tai cô, khiến cô bất giác rùng mình khó chịu.

“Tránh...tránh r...”

Cô chưa nói xong đã bị anh ngăm lấy bờ môi, hân say mà mút lấy.

Thật nhớ, đã lâu rồi anh chưa đụng vào người cô, cảm giác cấm dục thật khó chịu.

Bây giờ được thỏa mãn thật thoải mái biết bao, chỉ mới hôn cô thôi mà anh đã muốn chiếm lấy cả cơ thể cô mà cắn nuốt nó rồi.

“Ừm...”

Cô khẽ rên lên, làm cho anh càng thêm thích thú, mà hung hãn mút lấy hai cánh môi đót mọng kia, rồi cắn nhẹ lấy vành tai cô.

“Tùng Quân, Dạ Hoa...hai đứa nhanh xuống ăn cơm” tiếng mẹ cô từ dưới ngà vọng lên làm anh giật mình rồi tiếc nuối buông môi cô ra.

“Hừ...hừ sắc lang” cô thở phì phò, mặt đỏ bừng nhìn anh.

“Chỉ sắc lang với mình em...” Anh dứt một tay vào túi quần, thỏa mãn nhìn mèo hoang đang xù lông.

“Cút...cút ra ngoài cho tôi”

15. Chương 15: Kết Hôn

.

Cái ngày mà cô không mong muốn nhất cũng đến.

Mặc trên người một chiếc váy cưới xinh xắn, ngoài mặt không thích thú nhưng trong lòng nó cứ rạo rực hồi hộp vui vui sao ấy.

“Con gái, hôm nay con rất đẹp” mẹ cô từ ngoài cửa bước vào, giọng nói mang theo vài phần yêu thương.

“Mẹ...” Cô nhìn mẹ mình, một đoạn cảm xúc dâng trào, khoé mắt đỏ hoe.

“Ngốc ạ, ngày vui của con, sao lại khóc chứ” mẹ cô mỉm cười mắng yêu.

“Từ nay con không được ở cạnh ba mẹ nữa....sẽ rất nhớ” Cô nức nở nói.

“Nhớ thì về nhà...con bé này” mẹ cô gõ vào trán cô một cái.

Bống cửa chợt mở, một cô gái bước vào thông báo sắp đến giờ.

“Trang điễm lại một chút, mẹ ra ngoài trước”

Cô đứng trước bậc thềm bước vào lễ đường, khoát ray ba mình.

Thật không nghĩ rằng, hôn nhân lại đến gần với bản thân cô như vậy.

Cô cũng không ngờ mình lại lấy anh, cứ tưởng người cùng cô bước vào kẻ đường là tên người yêu cũ kia.

Đúng là duyên phận!

Bước chậm chậm vào lễ đường, khung cảnh xa hoa nhưng rất đẹp quả rất hợp ý cô.

Tay cô được đặt lên tay anh.

“Ba giao con gái lại cho con, nhớ chăm sóc nó thật tốt” ba cô cười nói với anh.

“Vâng, con sẽ chăm sóc cô ấy thật tốt”

Sau lời tuyên thệ hứa hẹn của hai bên, sau nụ hôn như đóng dấu của hai người cô và anh đã chính thức là vợ chồng.

Người mà sẽ cùng sánh bước trên đoạn đường còn lại.

Khách khứa quả là nhiều, cô chào hỏi đã lúc lâu đã thấm mệt.

Nhìn sang anh lại thấy đã ngà ngà say thì chán nản vô cùng.

Hừ...ai kêu uống, bây giờ thì hay rồi!

Dưới sự giúp đỡ của trợ lý anh, cô cũng dìu anh lên đến phòng ngủ.

“Phù...mệt chết thôi” cô nhìn anh nằm trên giường mà thở phì phò.

“Hừ...tên chết bầm, anh ăn gì mà nặng vậy” cô trợn mắt nhìn người đang nằm trên giường mà mắng.

“Ăn em....” Anh đột nhiên mở mắt, cười mỉa hoặc nhìn cô.

“AaaAa...lúc nào cũng dọa tôi, đứng tim mất thôi” cô hét lên, một tay ôm tim vuốt.

Anh ngồi bật dậy, kéo cô cùng ngã xuống nệm với mình.

“Anh....không phải say sao, anh giả bộ hả” cô nheo mắt nhìn anh, nằm dưới thân anh mà tra hỏi.

“Cứ cho là vậy đi.....vợ....anh đói....muốn ăn”

16. Chương 16: Cuộc Sống Sau Khi Kết Hôn

Tàn bạo, bỉ ổi, vô liêm sỉ....

Biến thái....!!!

Đây là những từ ngữ mà cô dùng để miêu tả tên chồng khốn kiếp của cô.

Từ ngày kết hôn, sống chung với hắn dưới một mái nhà, cô mới biết mình vừa rơi vào tay của một tên đại sắc lang đại biến thái.

Gần 3 giờ sáng cô mới được chợp mắt vì bị hắn dày vò cả tối. Đã vậy mới sáng ra hắn còn không cho cô ngủ, mới sáng ra đã quấy nhiễu càng quấy trên người cô một hồi.

“Cút....anh cút cho tôi....cút cho khuất mắt tôi” cô lấy chăn che lại cơ thể của mình, tức giận hét lên với anh.

“Em đuổi chồng mình sao....anh thật đáng thương mà” anh vừa cười vừa làm bộ mặt yêu nghiệt nhìn cô.

“Hừ...cút đi, anh đừng làm tôi nổi điên...” Hung hăng trừng mắt với anh.

“...anh quả là đáng thương, bị vợ của mình thập phần chán ghét”

“Hừ....anh đừng nhiều lời, cút đi....anh đừng ở đây mà giở trò” cô không còn kiên nhẫn nữa, lập tức đạp anh xuống giường.

“Ừ....vợ, nhẫn tâm đến vậy sao” anh rơi bịch xuống giường, kêu lên một tiếng đau đớn, khó khăn đứng dậy, nhìn cô uỷ khuất.

“Hừ...đáng đời anh” cô hừ lạnh, không thèm để mắt đến anh nữa lập tức nằm xuống ngủ.

“A.....” Anh nhìn cô nhắm mắt ngủ, đột nhiên cười một tiếng rồi xoay người vào phòng tắm.

Mấy ngày nay quả là làm cô cực nhọc rồi, nhưng cũng là lỗi của cô...ai bảo lúc trước không cho anh chạm vào khiến anh phải kiềm nén lại, cho nên phải lấy lại cả gốc lẫn lời.

Tắm rửa xong, anh mặc quần áo chỉnh tề bước ra, tiến lại gần giường ngủ.

“Bảo bối...anh đến công ty một lát, lúc về chúng ta liền đi hưởng tuần trăng mật” anh ghé sát vào tai cô, vừa nói vừa cười.

Mấy hôm nay công ty có một số việc quan trọng nên vẫn chưa đi hưởng tuần trăng mật được, hôm nay giải quyết xong liền đưa cô đi.

“Ừ...đi đi” cô gật đầu rồi nhắm mắt ngủ tiếp.

•

Ngồi trước bàn làm việc, anh nhanh chóng giải quyết số công việc còn lại.

“Thưa tiểu thư, cô không được vào”

“Tránh ra, anh dám ngăn cản tôi sao...”

Bên ngoài vang lên tiếng tranh cãi làm anh bất giác nhíu mày.

“Tránh ra...”

Cạch...

“Xin lỗi giám đốc, tôi không thể cản cô ấy...” Trợ lý cúi đầu nhìn anh hối lỗi.

“Ra ngoài đi...” Anh liếc mắt nhìn người phụ nữ kia một cái rồi gật đầu với trợ lý.

“Cô là ai?” Sau khi trợ lý ra ngoài anh cúi xuống làm việc, môi mấp mấp vài câu.

“Tùng Quân...anh thật sự không nhớ em sao” cô gái kia uyển chuyển bước đến bàn làm việc của anh, hờn dỗi nói.

“Cô là ai?” Lập lại câu nói lúc nãy.

“Aaa...thật đáng ghét, em là người tình của anh”

17. Chương 17: Tiểu Tam?

.

“Người tình?” Anh lạnh lùng nhìn cô ta, nhếch miệng cười.

“À...anh thật không nhớ em sao” cô ta bất chợt rung mình một cái rồi yếu điệu nói.

“Trợ lý...” Anh nhấn nút trên điện thoại, bình tĩnh nói.

Cốc cốc cốc

“Giám đốc gọi tôi...” Trợ lý thấy sắc mặt anh không được tốt liền ngoan ngoãn cúi đầu.

“Đuổi cô ta ra ngoài...tiếp theo nên làm gì thì hẳn cậu đã biết, tôi không thích loại phụ nữ này” anh xoay cây bút trong tay, cười nửa miệng lạnh lùng nói.

Cô ta nghe đến đây thì bất chợt run lên, cả thân hình liền đứng không vững.

“Tùng Quân...anh...anh thật sự không nhớ em sao” cô ta cố gắng vài giọt nước mắt, thút thút nói.

“Cút...”

Nói xong anh liền cúi đầu làm việc.

Phải giải quyết cho xong mấy chuyện này, vợ anh đang chờ anh về để đi hưởng tuần trăng mật nữa.

“Không...buông tôi ra....mấy tên khốn kiếp này...”

Cô ta bị lôi ra ngoài, liền vùng vẫy la hét.

Hình tượng yếu điệu duyên dáng lúc mới vào liền bị đánh mất, thay vào đó là những tiếng la hét chửi bới, thật giống mấy bà bán cá ngoài chợ.

“Điều tra một chút về cô ta, à...tôi muốn cô ta phải sống không bằng chết” anh nhìn trợ lý, bình tĩnh nói.

“Vâng, tôi đi làm ngay”

Hừ...tự dưng xuất hiện một tiểu tam.

Muốn phá hỏng hạnh phúc gia đình của anh đây mà, cô ta đúng là mờ ngập nào.

Ai dám phá đám gia đình của anh, có ý định tổn thương bảo bối của anh liền về châu diêm vương đi.

•

Giải quyết xong công việc, bây giờ đã là 11 giờ trưa.

Vừa hay trở về ăn cơm cùng cô xong liền đến sân bay.

Nói là làm, anh gấp hồ sơ lại đút một tay vào túi quần thong thả bước ra ngoài.

Anh thật nôn nóng chuyến đi chơi này, lần này trở về chắc chắn phải có thêm thành viên mới được.

Chạy xe một hồi cũng về đến biệt thự, vừa bước vào nhà anh liền thấy bobbs đáng kia.

“Dậy rồi sao, chuẩn bị áo quần chưa?” Anh bước đến, cầm tay cô cứng chiều nói.

“Tôi có phải heo đầu mà ngủ cho lắm, à mà chuẩn bị cái gì, đi đâu sao?” Cô bủm môi nhìn anh, rồi lại mè nheo hỏi.

“Hưởng tuần trăng mật! Anh đã nói với em lúc sáng” anh cười cười nói, con mèo nhỏ này quả là mau quên.

“Hả, hưởng tuần trăng mật...tôi chưa chuẩn bị gì cả” cô nghe xong thì tròn mắt méo mặt nhìn anh.

“Không sao, chuẩn bị đồ cần thiết là được, đến đó rồi mua sau...” Anh vuốt tóc cô, cười rạng rỡ hơn.

“AAaa...được, tôi lên xếp áo quần”

18. Chương 18: Hưởng Tuần Trăng Mật(1)

.

Cả hai cùng tay trong tay đến Pháp, một đất nước lãng mạn.

Anh và cô ngồi trên xe từ sân bay về khách sạn.

“Bảo bối...thích chứ” anh ôm cô vào lòng, cứng chiều vuốt tóc cô nói.

“Thích...nhưng bỏ tôi xuống đi” cô thích thú gật đầu rồi khó chịu ngoay ngoay trong lòng anh một lúc lâu.

“Khụ...ngồi yên” anh nhíu mày, giọng khàn khàn, hai tay ôm ghì lấy cái cơ thể đang không an phận kia lại.

Thật là, cô chỉ mới chuyện động nhẹ thôi mà anh đã phản ứng rồi, quả là duy chỉ có cô anh mới trở nên như vậy.

“....”

Cảm giác phía dưới đang nhô lên cô không nói gì, mặt đỏ hết cả lên ngoan ngoãn ngồi yên cho anh ôm.

“Vậy mới ngoan, tôi nay....anh sẽ thưởng cho em” anh ghé sát vào tai cô, giọng khàn đục...hơi nóng phả vào tai cô khiến cô càng thêm đỏ mặt hơn.

“Hừ...tôi đây mới không cần”

Cô hừ lạnh hắng giọng nói, cô sao không biết hần thưởng gì chứ, cái tên sắc lang đó chỉ giỏi hành hạ cô, đi du lịch mà cũng không yên với hần.

Anh nhìn cô cười đến vui vẻ, con mèo hoang này lại xù lông rồi, rất đáng yêu.

Hai người ngồi xe chẳng bao lâu liền đến khách sạn, anh ôm eo cô bước lên phòng nghỉ ngơi.

Hảo hảo, trai tài gái sắc khiến bao người ghen tị, lại còn tình cảm nữa chứ.

“Chúng ta cùng đi tắm....” Anh vừa lên đến phòng, đã ôm ngang hông cô bế đi vào nhà tắm, cười nửa miệng.

“Tắm? Không....không....một mình anh là được rồi...” Cô nằm trong lòng ngực anh mà vùng vẫy, miệng hét lên.

“Em ngại sao?” Anh giương mắt nhìn cô.

“Khụ...tôi không thích...à đúng...đúng...tôi ngại đây” cô ho khan vài cái rồi rồi rầm trả lời.

“Cái gì trên người em mà tôi chưa thấy, làm thì cũng làm rồi em còn ngại gì....” Anh cười tà mị nhìn con mèo nhỏ đang đỏ mặt trong lòng mình mà trêu chọc.

“Anh....sắc lang, buông tôi ra”

Ầm...

Cô bị anh thả vào bồn tắm, cả người chìm vào bên trong.

“Em bảo anh buông ra....anh vô tội” anh nhìn cô với anh mắt “anh không có lỗi, tất cả là do em” miệng thì cười đến mang tai.

“Khụ...khụ...tên hỗn đản, anh có thể thả nhẹ một chút được không” cô vùng dậy trong bồn tắm, nhìn vào mặt anh mà trừng lớn.

“Hảo...chúng ta có thể làm lại một lần nữa anh sẽ không sợ mệt”

19. Chương 19: Hưởng Tuần Trăng Mật(2)

.

“Bảo bối...hôm nay em muốn đi đâu?”

Anh nằm nghiêng trên giường, một tay chống cằm nhìn cô nằm bên cạnh.

”Đi hết...nơi nào cũng muốn đi.

Được không?”

Cô vùng dậy kích động nói, múa tay múa chân, rồi lại nhìn anh bằng ánh mắt mong chờ.

“Tất nhiên...mau dậy chuẩn bị đi, anh đưa em đi ăn trước...” Anh cười gật đầu, trong mắt chứa biết bao nhiêu tia sủng nịnh.

“Được được...anh thật đáng yêu”

cô hớn hờ khi được anh gật đầu đồng ý, vui đến mắt quên cửa vào nhà vệ sinh ở đâu, chạy loanh quanh đến mấy vòng.

Nhìn dáng vẻ ngộ nghĩnh của cô, lòng anh cảm thấy hạnh phúc, quả nhiên gặp được người mình yêu mến toàn tâm toàn ý lại hạnh phúc vui vẻ đến vậy.

Lái xe đưa cô đến một nhà hàng Pháp, anh cưng chiều ôm eo đưa cô vào phòng đã đặt sẵn.

“Oa~ Quả nhiên là Pháp đích thực, mùi vị khác hẳn mấy Pháp ở Việt Nam, ngon hơn hẳn” cô bỏ một miếng thịt vào miệng, vừa nhắm mắt hưởng thụ vừa khen.

“Ngon thì ăn nhiều một chút...” Anh bỏ vào đĩa cô một miếng thịt nữa, cười hài lòng nói.

“Anh cũng ăn đi...” Cô để vào đĩa anh một miếng hành tây, cười ngoắc miệng nhìn anh.

“Tốt...”

Ăn xong, anh đưa cô đi tham quan.

Đầu tiên là Nhà hát Opera.

Được xây dựng vào thế kỷ 19, là một công trình kiến trúc nổi bật nhất của thủ đô Paris.

Cô vừa đi vừa ngắm nhìn xung quanh, thích thú chụp lại mấy tấm ảnh làm kỷ niệm.

“Này, lại đây...” Cô đang chụp hình, thì ngoắc tay với anh.

“Cười lên...” Thấy anh đã bước đến ngoan ngoãn đứng cạnh mình, cô đưa máy ảnh lên cười tươi nói.

“1...2...3”

Tách

Hài lòng với tấm hình vừa chụp xong, cô cười tươi không thốt nên lời, lại cầm tay anh chạy đi.

Lòng bàn tay bị nắm lấy rồi kéo đi bất chợt, anh chợt khựng lại rồi cười cười. Hình như đây là lần đầu tiên cô chủ động nắm tay anh, nên hơi ngỡ ngàng một chút.

Bất quả cảm giác này lại rất thú vị...

Rời khỏi Nhà Hát Opera, anh đưa cô đi đến một vài địa danh nổi tiếng ở Pháp nữa.

Đi đến xế chiều, anh đến địa điểm cuối cùng. Sông Seine!

Nơi đây, anh đã đặt một du thuyền riêng, nắm tay cô bước lên thuyền.

Mặt nước trong xanh, kết hợp với ánh chiều tà càng thêm thơ mộng lãng mạn.

“Lãng...lãng mạn quá, Tùng Quân anh lại đây nhìn đi, đẹp lắm” cô đứng trước thuyền, ánh mắt xao động nhìn về phía xa xăm, lớn tiếng gọi anh.

“Thật sao...” Anh bước đến, ôm cô từ phía sau, cầm tựa vào vai cô.

“Thật, đẹp...lắm”

“Vẫn còn kém xa em, em đẹp hơn rất nhiều...!”

(Chương sau có nên viết H không? Sắp tan nhà này cửa rồi nhé mấy baby”

20. Chương 20: Một Đêm Trên Du Thuyền

.

“Buông ra...anh tính làm gì hả?”

Bỗng dưng đang đứng ngắm cảnh, anh liền bế cô lên đi thẳng vào trong, làm cô giật mình, vùng vẫy trong người anh miệng thì không ngừng la lớn.

“Ngoài đó gió to, vào trong cho ấm...” Anh vừa cười vừa bế cô vào bên trong phòng ngủ.

“Này, thả tôi xuống...”

Cô đỏ mặt nhìn anh, vừa tức giận vừa sợ...sợ lại một đêm mệt mỏi bởi con sói này.

“Ngoan ngoan một chút....bảo bối”

Ghé sát vào tai cô, anh nói với giọng khàn khàn, từng làn hơi nóng hổi phả vào tai cô.

Cảm giác nhồn nhột lang tràn, khiến cô bất giác phải rung mình một cái.

Thả cơ thể nhỏ bé của cô xuống giường, tiếp đến anh cũng đè thân mình lên người cô.

Nhìn cô bằng ánh mắt sủng nịnh, xen lẫn dục vọng.

“Thật sự...anh không thể khống chế trước em được”

Anh vừa nói xong cúi xuống liếm nhẹ lên đôi môi đỏ mọng của cô.

Cảm giác lạ bất giác dâng lên khắp người khi anh liếm môi, cô thất thần đến nỗi quên cả phản kháng.

Mất mặt quá!

Nhìn cô thất thần mà anh buồn cười, cúi xuống hôn lên môi cô, nhẹ nhàng đầy yêu thương trân trọng.

Cô đỏ mặt, cảm giác lâng lâng xui khiến cô đáp trả lại nụ hôn của anh.

Môi lưỡi quấn lấy nhau.

Anh lại không kiềm chế được khi cô đáp trả lại mình, không nhẹ nhàng nữa, anh ngậm lấy môi cô mà hôn ngẫu nhiên, mãnh liệt hút lấy mật ngọt trong miệng cô.

Đôi tay không an phận vuốt ve tóc cô, rồi di chuyển từ từ xuống hõm cổ cô, vuốt ve từng chi tiết trên người cô.

“Xoẹt”

“...cởi ra quá lâu” anh nhìn mảnh áo của cô vừa bị xé trong tay, rồi nhìn cô cười cười nói.

“Anh...”

Hai má càng đỏ hơn, tay che lại ngực trũng mắt với anh không nói được lời nào.

“Tiếp tục”

Dứt lời, anh cúi xuống vành tai cô mà cắn nhẹ, hít lấy hương thơm từ người cô tỏa ra.

Một tay cởi chiếc áo con của cô ra, miệng không ngừng âu yếm đôi môi cô.

“Bảo bối...anh sẽ khiến em thật hạnh phúc”

Ghé sát tai cô thủ thỉ.

Tối hôm đó, trên chiếc du thuyền chạy dài dòng sông Seine...đôi nam nữ quấn chặt lấy nhau, trao cho nhau những yêu thương những mật ngọt của mình. Tình yêu đến bất chợt, gặp được nhau là một cái duyên đến được với nhau hay không còn phải xem số phận của họ.

Cô và anh, duyên phận trời định!

Nhưng trắc trở sẽ chờ họ ở phía sau, đồng lòng vượt qua ắc sẽ hạnh phúc.

21. Chương 21

Pampelonne tên một bãi biển thơ mộng ở Pháp.

Sau khi rời du thuyền, anh liền đưa cô đến một khách sạn nằm trên Pampelonne.

“Này...sao không ở bên kia, mà lại chuyển khách sạn” cô ngồi trên xe, xoay lui xoay tới cần nhần.

“Muốn em biết nhiều nơi hơn, tạo môi trường cho em bé phát triển nữa...” Anh một bên chuyên chú lái xe, một tay đưa qua nắm lấy tay cô cười tà mị.

“Khụ...khụ...em bé gì chứ, còn...chưa có...”

Cô lập tức ho khan, hai má đỏ bừng lên, xấu hổ hắng giọng với anh.

Cái tên này đúng là không biết xấu hổ, chuyện gì cũng có thể nói ra.

Mặt hần còn dày hơn cả đít nôi.

“Yên tâm...anh sẽ tận lực...” Anh nhếch miệng cười, vui vẻ đến tận mắt.

Cô liền hiểu ý anh, lập tức im lặng.

Hừ!

Cô còn nói nữa hần sẽ vô liêm sỉ mà nói mấy câu mặt dày mắt.

Thà im lặng còn hơn!

Chạy một hồi, xe liền dừng lại trước một khách sạn, rất sa hoa, nhưng cũng không kém phần mát mẻ, lãng mạn.

Quả nhiên là hơn hẳn khách sạn trước.

“Thế nào?”

Anh bước đến nắm tay cô, cười hỏi.

“Quả nhiên là đẹp...”

Cô nhìn cảnh quang xung quanh khách sạn mà ngỡ ngác.

“Vào thôi, anh đã đặt phòng rồi...”

Nói xong, cả hai nắm tay nhau bước vào khách sạn.

Anh mặc một chiếc áo sơ mi đen với chiếc quần âu đen. Trên người toả ra hơi thở cường hãn, khí chất của một người đàn ông kiên nghị.

Còn cô, trái ngược với anh...mặc trên người một cây trắng, nhìn như một thiên sứ vậy. Yếu điệu duyên dáng, thu hút biết bao nhiêu ánh mắt.

Một đen một trắng đi cùng với nhau, không những đối kháng mà còn rất hài hoà, hợp đôi.

“Aaaa...”

Bỗng nhiên có một cô gái đụng trúng cô.

Anh ôm cô đứng sang một bên, lãnh đạm không nói gì, chỉ sợ cô bị thương.

“Thật xin lỗi...”

Cô ta còn chưa nói xong thì anh đã ôm cô bước đi, một ánh mắt cũng không cho cô ta.

“Hàn...điều tra về họ cho tôi, đặc biệt là người đàn ông đó”

“Vâng, thưa chị...!!!”

Cô ta nheo mắt nhìn theo bóng dáng của anh và cô, nhếch miệng cười bí hiểm.

Sắp tan nhà náy cửa rồi nhé!

Nữ phụ cường hân vô cùng luôn nhé.

22. Chương 22: Thụ Sủng....

Bây giờ là ban đêm, đáng lẽ ra sẽ đi vào buổi ngày để tắm biển, ấy vậy mà có người nào đó lại không cho cô đi, nói cái gì mà ra nắng sẽ đen da, nói cái gì mà không muốn em cảm nắng.

Quả nhiên là cái đồ ích kỉ, có ý đồ riêng!

“Này, cho tôi ra ngoài đi...ở trong phòng chán chết....”

Cô bước đến khăn cầu nhìn anh.

Cô thật sự là muốn ra ngoài nha, ở đây rất nhàm chán a~!

“Không được...không phải anh đã nói rồi sao...”

Anh liếc mắt nhìn cô, vẫn kiên quyết không đồng ý.

Anh tất nhiên sẽ không đồng ý, vợ anh xinh đẹp như vậy, vóc dáng lại chuẩn, sẽ làm bọn đàn ông kia nhòm ngó thêm thường.

Anh tất nhiên sẽ không đưa mớ đến miệng mèo!

“Ừ ư...anh ơi...cho em ra ngoài đi bây giờ cũng đâu còn nắng, trời tối rồi mà”

Cô bất chợt nhoẽn miệng cười rồi bước đến ôm chầm cánh tay của anh mà làm nũng, lại dùng cái giọng điệu thập phần kiêu diễm để nói chuyện với anh.

Tên này quả là điên khùng, tối rồi còn sợ sệt gì nữa.

Trong lòng cô cũng bất giác phỉ nhổ bản thân mình, chỉ vì vui chơi mà phải bày ra bộ dạng như vậy.

Quả là mất mặt!

Còn về phía anh, bỗng nhiên bị cô ôm bất ngờ lại kèm theo cái giọng điệu làm nũng kia thì cả cơ thể khựng lại, não bộ tạm thời ngưng hoạt động.

“Được...nhưng phải mặc kín vào, không được hở quá, kéo lạnh”

Đầu óc anh mơ hồ, liền đồng ý gật đầu nhưng cũng không quên căn dặn cô không được mặc hở hang.

Dù gì trời cũng đã bắt đầu tối, mặc kín vẫn hơn.

“Xì...biết rồi”

Đạt được mục đích, cô ngoài mặt làm ra vẻ oán giận anh ích kỉ nhưng trong lòng vẫn vui mừng nhảy nhót.

Bấy quá ăn mặt kín đáo cô cũng không để tâm đi, bởi vì cô cũng không có ý định mặc đồ quá hở để ra ngoài.

Xem ra anh ta làm việc dư thừa rồi.

Suy nghĩ miên man một hồi, cô vào phòng tắm thay một chiếc quần Jean đùi, mặc một chiếc áo sơ mi trắng thể là xong.

Mặc thế này cho thoải mái!

Tung tăng bước ra ngoài, chẳng thèm liếc nhìn anh một cái liền quay người đi thẳng ra ngoài.

Anh ú ớ chạy theo cô, trên tay cầm chiếc áo khoác vành màu xanh nhạt.

Lắc đầu bật cười thành tiếng.

“Này...áo khoác của em, mặc vào rồi hẵng đi!!!”

—

Quả nhiên là sủng vợ đến tận trời...còn chu đáo chuẩn bị áo khoác nữa chứ!

(Ta vừa sửa lại nhé, kiểm tra lại thì thấy có điểm vô duyên nên...khụ...thứ lỗi!!!)

23. Chương 23: Cô Gái Thần Bí

Ở một căn phòng khác.

Một cô gái đang ngồi trên bàn làm việc, khuôn mặt rất nghiêm túc nhìn chăm chăm vào sắp tài liệu đang cầm trên tay.

Đối diện với cô ta là một người trai trẻ, đang tỉ mỉ báo cáo lại kết quả.

“Thưa chị, tất cả thông tin về hai người họ đang ở trên”

“Được rồi, ra ngoài đi...”

Cô ta đưa mắt nhìn vào tài liệu, rồi lại liếc mắt đến tên trợ lý ra lệnh.

Chờ khi trợ lý ra ngoài rồi cô liền chăm chú vào tài liệu, trên mặt lộ vẻ thích thú.

“Dương Tùng Quân...anh quả là thú vị”

Nhìn vào tài liệu rồi nở nụ cười bí hiểm.

Dương Tùng Quân, Tổng giám đốc Dương thị, 26 tuổi, vừa kết hôn chưa đến một tháng...

Đây là dòng chữ mà cô ta chú ý nhất!

“Kết hôn thì sao, tôi cũng sẽ biến anh thành của riêng tôi!”

Nói câu, rồi lại bấm nút gọi cho trợ lý bên ngoài.

Cốc...Cốc...Cốc

“Giám đốc gọi tôi...”

Lần này là một trợ lý khác, anh ta nghiêng người cúi chào.

“Anh mời Tổng Giám Đốc Dương thị tham gia buổi tiệc vào tối mai của chúng ta đi...”

Cô ta xoay xoay cây bút trong tay, dăm chiêu nói.

“Nhưng mà...công ty chúng ta không hợp tác với Dương thị...”

Anh ta ập úng trả lời, tổng giám đốc Dương thị anh đã nghe qua, anh ta là một người trẻ tuổi tài giỏi, nhưng cũng rất lạnh lùng tàn nhẫn.

Công ty lần này không hợp tác với Dương thị mà lại mời...chỉ sợ...

“Từ khi nào đầu anh chứa toàn bùn đất vậy...tôi nói gì thì đi làm đi..”

Bất giác hừ lạnh, khinh thường nhìn tên trợ lý bỗng nhiên ngu đột xuất của mình.

Đắn độn kinh niên mà!

24. Chương 24

Hôm nay, cô và anh không có dự định đi đâu cả, chắc là trốn trong khách sạn nữa rồi.

Vừa ngủ dậy, anh ngồi nữa thân trên giường chờ cô làm vệ sinh.

“Reeng...reeng...reeng”

“Alo...”

Anh ngồi trên giường, nhắc điện thoại lên nghe sau một hồi chuông.

“...”

“Được...tôi biết rồi”

Nhú mảy một cái rồi đem điện thoại đã tắt đặt xuống chiếc bàn bên cạnh.

“Sao vậy...?”

Cô từ phòng tắm bước ra, tay cầm chiếc khăn lau khô tóc.

“Công ty Dasrick muốn mời anh đi dự tiệc tối nay...”

Anh nhìn cô nghiêm túc nói.

“Vậy thì anh cứ đi đi, sao phải tỏ ra nghiêm túc đến vậy...”

Cô bủi môi nhìn anh, rồi bước đến một bên giường ngồi xuống.

“Anh chỉ suy nghĩ có nên đi không...”

Anh ngồi dậy lấy máy sấy, sấy tóc cho cô, vừa làm vừa mở miệng nói.

“Ôi dào...người ta mời thì anh cứ đi...tối đó ăn một bụng rồi về”

Cô ngồi ngoan ngoãn, giọng thản nhiên đến cực độ.

“Đồ hấu ăn, em chỉ nghĩ được đến vậy...”

Anh bật cười thành tiếng, giọng cứng chiều.

“Hứ...hấu ăn thì sao, không ăn cho chết à...”

Khuôn mặt cô hậm hực, hừ nhẹ một tiếng.

“Em từ mèo chuyển sang heo rồi đấy à...”

Anh cười cười, vừa sấy tóc vừa mở miệng trêu chọc cô.

“Mèo cái gì? Heo cái gì? Anh mới là mèo, anh mới là heo nhé...”

Cô lập tức xù lông, đứng phắt dậy ghét bỏ nhìn anh, giọng lớn lên vài phần.

“Được...được, anh là mèo, anh là heo...ngồi xuống để anh sấy tóc cho em, thật là...”

Anh mỉm cười, nhìn cô đến cứng chiều, kéo tay cô ngồi xuống giường để tiếp tục nhiệm vụ cao cả của mình.

Con mèo hoang thì vẫn là con mèo hoang, lúc nào cũng có thể xù lông được hết, bất quá...anh lại thích như vậy, thích một con mèo hoang hồn nhiên nhưng lại đánh đá như vậy.

“Tối nay...cùng anh đi dự tiệc...”

Ngồi một lúc, anh liền mở miệng nói.

“Ừ thì đi, ở đó có đồ ăn ngon, lại miễn phí...ngu gì không đi”

Cô gật gật đầu, huých mặt một cái, chẳng thèm liếc anh một cái, mà xoay người bước đi.

Bây giờ vẫn còn sớm, cứ ru rú trong nhà mãi quả là chán, thôi thì mình tự tìm niềm vui cho bản thân mình vậy.

Suy nghĩ một hồi, cô liền cầm nón rộng vành bước ra khỏi phòng.

“Bảo bối, em đi đâu vậy...?”

Anh ngồi trên giường quan sát cô nẩy giờ, không nhanh không chậm hỏi.

“Đi dạo, ở trong phòng ngột ngạt lắm...”

Anh nghe xong thì bước đến, vòng tay qua ôm lấy em cô.

“Vậy chúng ta cùng đi...!”

25. Chương 25: Dự Tiệc

Tối đến, cô mặc trên người một chiếc váy cup ngực đuôi cá màu đen. Dáng người chuẩn người mẫu, lại thêm làn da trắng hồng của cô, khi mặc chiếc váy màu đen càng trở nên quyến rũ, lại yêu kiều duyên dáng. Trên người toả ra sự cao quý, lại đầy kiêu ngạo đậm chất Lý Dạ Hoa.

Còn anh, vẫn mặc một bộ vest đen như bình thường. Dáng người uy nghiêm, nhưng lại đậm chất soái ca, càng khiến người nhìn vừa không thể rời mắt vừa nể phục bởi khí chất trên người anh.

Hai người khoác tay nhau bước vào buổi tiệc.

(Hơ hơ...cứ như là bước vào lễ đường kết hôn ấy nhỉ)

Quả nhiên, vừa bước vào liền thu hút không biết bao nhiêu ánh mắt người nhìn.

Tiếng xì xầm to nhỏ vang lên, họ tò mò không biết cô và anh là ai?

“Chào Dương tổng, thật vinh hạnh khi anh đồng ý tới buổi tiệc của công ty tôi...”

Một cô gái, với mái tóc vào vàng xoắn nhẹ bước ra từ trong đám đông, nhìn anh cười duyên dáng.

Nhìn kĩ một chút, cô ta rất đẹp, rất hấp dẫn người nhìn, lại mang khí chất của một phụ nữ thành đạt.

“Chào Bạch tổng...”

Anh liếc mắt nhìn cô ta, gật đầu một cái.

“A...đây là phu nhân của anh sao, quả nhiên rất xinh đẹp...chào Dương phu nhân, tôi là Bạch Mỹ Chi”

Trước sự lạnh nhạt của anh, cô ta vẫn cười cười, rồi lại hướng ánh mắt về phía cô chào hỏi, trong mắt xẹt qua một tia đánh giá.

“Chào cô...tôi là Lý Dạ Hoa”

Cô mỉm cười, gật đầu với cô ta, hồn nhiên ngây thơ đến vô tội.

“Nào...mời hai vị...”

Cô ta cầm hai ly rượu đưa đến trước mặt hai người, khách khí nói.

“Tôi uống là được rồi, bà xã tôi không uống được rượu...”

Anh đưa tay tiếp lấy cả hai ly rượu, nhưng chỉ cầm một ly còn để lại trên khay của phục vụ một ly, nhẹ giọng nói, trong giọng chứa bao nhiêu sự quan tâm cùng cưng chiều với cô.

“Ai nói em uống không được, đưa đây...”

Cô chu môi lên hờn dỗi nhìn anh nói.

Không biết hôm nay cô bị gì, bỗng nhiên lại thay đổi cả xưng hô, bình thường cô lúc nào cũng tôi này tôi nọ. Lại còn bày ra biểu cảm hờn dỗi ấy nữa, bất quá anh lại rất thích.

“Cứng đầu...em uống say vào lại làm khổ anh”

Anh cười cứng chiều nhìn cô, tay nhẹ nhàng cốc vào đầu cô một cái.

“Haha...hai người thật hạnh phúc, nào vậy Dương tổng uống là được rồi”

Bạch Mỹ Chi cười gượng gạo nhìn hai người đang “tình chàng ý thiếp” trước mắt mình. Trong lòng lại trùng xuống đến rét lạnh.

26. Chương 26: Uống Say

Buổi tiệc này quả nhiên là lớn, nhìn đâu cũng thấy mấy ông tai to bụng bự bên cạnh còn kẹp thêm một em xinh tươi.

Chắc chắc...hảo hảo thú vị!

Cô ngồi cạnh anh trong một góc tối, cứ đảo mắt nhìn tứ phía rồi lại gật gù một mình.

“Bảo bối...đang suy nghĩ cái gì mà đờ đẫn vậy”

Anh đưa tay qua xiết nhẹ vòng eo cô, dùng giọng ma mị hỏi cô.

“Tôi đang suy nghĩ, ở đây có nhiều mỹ nữ như vậy...anh không chú ý đến một ai cả sao”

Cô vuốt vuốt cằm, làm ra vẻ tò mò nhìn sang anh.

“Chú ý? Có chứ...anh có chú ý một người”

Anh nheo mắt rồi cười nhẹ một cái thích thú nhìn cô.

“Là cái cô Bạch Bạch tổng giám đốc gì đó phải không...tôi biết ngay mà”

Cô bủ môi, hừ nhẹ một cái với anh.

“Không...là em đó, anh thật sự để ý đến em...”

Ý cười trên mặt anh càng ngày càng đậm, tự dưng thấy cô bày ra thái độ như vậy lại rất vui mừng, trong lòng như đang nở hoa vậy.

Có phải, là cô ghen không?

“Cái...cái gì? Đồ điên...xê ra, tôi đi ăn, đói chết mất”

Nghe xong lời anh nói, hai má cô đỏ bừng, miệng nói không thành một câu rõ ràng, liền xấu hổ đứng dậy bỏ đi.

Anh nhìn theo cười đến vui vẻ, vô cùng thương thức đáng vẻ xấu hổ của cô.

10 phút sau khi cô rời đi, anh ngồi yên vị trên ghế hai hàng lông mày nheo lại.

Quái lạ, cô đi ăn kiểu gì mà lại lâu đến như vậy...

Suy nghĩ rồi đứng dậy đi tìm con mèo hoang của mình.

Vừa bước đến nơi để thức ăn của buổi tiệc, mặt anh liền xuất hiện vài vạch đen, hai mắt vẫn không rời đôi nam nữ đang cười nói phía trước, đặc biệt là cô gái kia, hai má đỏ bừng...cả người giương như đứng không vững.

Đúng, đó chính là bà xã yêu quý của anh!

Quả nhiên là ăn gan trời!

“Bà xã...”

Giọng anh lạnh lùng vang lên, hai mắt dáo dạt vào cơ thể cô, đôi chân dài cứ thế mà sải bước đến cạnh cô.

“Aaaa...Tùng Quân, anh đến rồi...hức”

Cô nheo đôi mắt đã phủ một lớp sương mờ ảo nhìn anh, giọng nói ma mị đầy quyến rũ.

“Hừ...ai cho phép em uống rượu, còn dám cùng người đàn ông khác...”

Anh vòng tay qua eo cô, ôm vào lòng...nheo ánh mắt nguy hiểm nhìn cô.

“Hức...là anh ta mời em...hức và lại rượu ngon quá...nên khoái”

Cô cười khì khì nhìn anh rồi lại chỉ tay vào tên con trai đang đứng đối diện.

“Về nhà để xem anh xử em như thế nào...”

Anh ghé sát vào tai cô, giọng chứa đầy tức giận.

Mèo nhỏ này hôm nay thật hư, dám uống rượu say, nếu không có anh ở đây thì cô phải làm thế nào, phải phạt...trừng trị thích đáng mới được.

27. Chương 27: Kẻ Say Rượu

(Chương này có H nhé, ai trong sáng thì không nên đọc)

Ôm cô ra khỏi buổi tiệc, phải khó khăn lắm anh mới an toàn mang cô đi. Cái con người kia uống say vào liền trở nên quái đản.

Ngồi trong xe cứ ngo ngoay, miệng thì hát bậy hát bạ.

“Con cò...ư...hử...ư...hử...”

Cô chìm trong men say mà ngâm nga ca khúc, à không phải nói là “ca trù” mới đúng.

Anh một bên lái xe, cả người khựng lại, mặt mày biếc sắc, rồi lại bật cười thành tiếng.

Haha, cô đang hát hay là ca trù vậy không biết. Cái gì mà con cò rồi lại ư hử trong đó...thật là!

“ư hử...cò con...con cò...ư hử...màu trắng”

Cô lim dim đôi mắt, dồn tất cả cảm xúc vào bài hát của mình, hát đến say mê.

Anh vừa cười vừa lái xe, một tay lại móc điện thoại ra bấm bấm vài cái rồi để đối diện trước mặt cô.

Anh phải quay lại đoạn này, để sau này còn có cái mà đe dọa cô.

Một người ngồi hát một người vừa lái xe vừa nở nụ cười mờ ám. Dù gì tối nay nhất định phải trừng phạt cô thích đáng

Chiếc xe chạy bon bon trên đường cuối cùng cũng dừng lại trước cổng biệt thự, rồi lại chậm chậm di chuyển vào bên trong.

Bé xóc cô lên đi thẳng vào nhà, địa điểm dừng chân cuối cùng đây chính là phòng ngủ của hai người.

“Bảo bối...anh nên trừng phạt em thế nào đây”

Anh đặt cô xuống giường, một thân cao lớn cũng theo đó mà nằm xuống đè lên người cô.

“Ăn...thật đói”

Trong cơn mê cô bất giác mở miệng sau lời nói của anh, miệng nhỏ chẹp chẹp vài cái.

Nhìn con mèo hoang đang bắt bình thường trong lòng mình anh liền nổi phản ứng, trên mặt nở nụ cười xấu xa.

Sau đó cúi xuống phũ môi mình lên cánh môi của cô, lưỡi nhẹ liếm lên môi cô rồi cạy hai hàm răng của cô ra mà đi vào bên trong, mùi hương cộng với vị rượu còn đọng lại trong khoang miệng cô làm anh trở nên phấn khích thích thú mà hôn lấy hai môi cô mãnh liệt hơn.

Đôi bàn tay cũng không nhàn rỗi mà di động trên cổ cô rồi trở xuống nơi vun cao kia của cô, ra sức xoa nắn nó.

“Ừm...oxi...thiếu oxi”

Cô mê man khó chịu than nhẹ một tiếng.

Quả nhiên cũng chỉ có cô mới nói mấy lời này, thiếu oxi sao...không còn câu nào khác sao!

“Bảo bối anh sẽ cho em 3 ngày vẫn chưa rời khỏi giường được...đây chính là trừng phạt của anh dành cho em”

Anh thì thầm bên tai cô, cho dù cô có nhận thức được hay không.

“Ừm...”

Lại một lần nữa trong cơn say cô đã âm thầm đồng ý.

Nụ cười trên mặt anh đậm hơn, cúi đầu xuống dán chặt môi mình lên môi cô một lần nữa, hai tay linh hoạt cởi váy của cô ra.

Cái váy này, thật rườm rà...lần say nhất định kêu cô mặt cái gì cởi mới được.

Trên người cô hiện tại đã trần truồng không còn một mảnh vải che thân, chiếc quần trong cũng bị anh cởi nốt rồi quăng xuống đất, nhìn cơ thể đầy hấp dẫn trước mắt mình anh bất giác nuốt một ngụm nước bọt, trong lòng đang sôi sục đến cực hạn.

Vội trút bỏ áo quần trên người mình, một lần nữa đè lên người cô. Khôn thật hùng hổ chọc chọc vào người cô như khiêu khích.

“Ừm...chết tiệt...khúc thịt dài này...sao mà lại đâm tao”

Cô khó chịu rên lên khi bị khôn thật của anh đụng đến, duỗi tay ra bắt lấy khôn thật mà tra xét, rồi lại giật giật.

“Ách...bảo bối, nó không cố ý đâm em...”

Anh dờ khóc dờ cười nhìn đôi bàn tay đang nắm chặt đồng chí của mình, lại nhìn cái miệng nhỏ đang nói bậy bạ mà cười cười.

“Nó đâm...nó lại còn nóng...”

Cô bủ môi, hai mắt mờ mịt mở ra từ từ, giọng uể khuất lên tiếng.

“Sẽ không đâm...nào để nó làm việc”

Anh cười ma mị nhìn cô đang uể khuất trong lòng mình.

Nói xong lại hôn môi cô, không cho cô nói lời nào nữa, một tay xoa nhẹ nhũ hoa của cô, một tay di chuyển xuống nơi nào đó của cô mà trêu đùa ra vào.

“Ừm...thật khó chịu...”

Cô bị anh kích thích, theo bản năng rên nhẹ một tiếng.

Tiếp tục trên đùa cô chừng 10 phút, sau khi cả hai đã thở đến gấp gấp thì anh liền di chuyển người nhắm chuẩn đồng chí của mình vào hang động mà đẩy nhẹ một cái.

“A...đau”

Cô nhú mày hét lên.

Anh dừng lại động tác của mình, mặc dù cô không còn là xử nữ nhưng động của cô quá nhỏ một khi hoạt động quả là khó khăn.

“Ngoan...một chút sẽ hết đau”

Anh ra đổ dành, chờ đến khi cơ thể cô đã thích ứng được đồng chí của mình thì đẩy nhẹ ra vào, càng lúc càng nhanh càng lúc càng mạnh mẽ ra vào trong cô.

Tiếng thở gấp của hai người vang lên, kèm theo tiếng da thịt va chạm nhau rồi lại tiếng rên khe khẽ ái muội phát ra từ cô, cảnh tượng này làm người khác phải đỏ mặt xấu hổ!

28. Chương 28

Sáng hôm sau cô tỉnh dậy, cả người đau nhức, mệt mỏi đến lạ thường.

Hôm qua cô đã làm gì nhỉ, sao bây giờ lại khó chịu đến vậy...đặc biệt là chỗ ấy. Hôm qua cô cùng một người đàn ông lạ uống rượu đến say.

Không lẽ mình bị ăn sạch rồi sao?

“Aaaaaa...”

Cô bắt giác mở miệng hét toáng lên, lấy tay kéo chăn trùm lại cả người, hai mắt thì rưng rưng.

“Hết cái gì...?”

Anh đứng dựa vào cửa phòng tắm, bật cười khi thấy biểu hiện hốt hoảng của cô.

“Anh...anh...sao lại là anh?”

Cô tròn tròn đôi mắt, giọng lắp bắp nhìn anh hỏi.

“Sao? Không mong là anh sao? Em muốn là người khác? Hử?”

Anh nheo hai mắt lại, giọng lạnh đi mấy phần không vui nói. Hai chân thì tiền lại gần giường.

“Phù...may quá. Thấy anh là tốt rồi”

Cô thở ra một hơi, đưa tay vuốt vuốt ngực.

Cũng may đem qua cô cùng anh, chứ là người khác thì không biết chuyện sẽ như thế nào nữa đây.

“Sao? Rất vui sao...”

Anh ngồi xuống giường vuốt tóc cô.

Cái biểu hiện này của cô thật sự làm anh muốn cắn một cái, rất đáng yêu!

“Vui chứ...à không...sao tôi lại vui, anh có biết là tôi đau lắm không, anh là trâu à...hừ hừ”

Cô trừng mắt trả lời, có vẻ như là đang hét thẳng vào mặt anh luôn ấy.

Sao lại không giận cho được, hấn lợi dụng cô say rượu rồi ấy ấy...!

“Sao? Hình như tối hôm qua em rất thích thú, rất thoải mái mà, bây giờ la lối như vậy, không phải là không hài lòng chứ...anh có thể...phục vụ lại đảm bảo hiệu quả tốt hơn đêm qua”

Anh tiến lại nắm lấy cằm cô, giọng ma mị nói.

Rất mờ ám đấy!

“Khụ...khụ...khụ...không, không có, rất tốt, rất hài lòng”

Cô cười gượng nhìn anh, hai má giờ đã đỏ bừng như trái cà chua chín. Trong lòng lại lộp bộp lo sợ anh tiến đến mà ăn tươi nuốt sống mình.

“Rất hài lòng...tốt, bởi vì em hài lòng nên anh thật sự muốn phục vụ miễn phí một lần nữa...đảm bảo lần này còn hơn cả hài lòng.”

Anh cười tà mị, nụ cười rất chi là mờ ám nhìn vào người cô.

Tiếp theo đó, không có một nụ hôn say đắm, không có những pha sờ soạn trên người cô mà chỉ thấy anh hôn nhẹ lên trán cô một cái rồi cả cơ thể cô bị anh bế ngang người lên như kiểu công chúa bước vào phòng tắm.

“Anh...”

Lòng cô lộp bộp lo sợ. Không phải là anh muốn ấy ấy trong phòng tắm chứ, cô thật sự không thích chút nào.

“Đừng nghĩ linh tinh, anh chỉ muốn giúp em tắm rửa...”

Anh đặt cả người cô xuống bồn tắm, búng nhẹ một cái lên trán cô cười cười nói.

“A...phù...Vậy mà cứ tưởng...”

Cô thở ra một cái, trong lòng thoải mái hẳn lên.

Anh chỉ lắc đầu cười, đây chính là nụ cười của hạnh phúc, anh chỉ cần thấy cô gái này mỗi ngày vui vẻ, cười đùa là đã hạnh phúc lắm rồi.

29. Chương 29

“Bà xã, sắp tới đây anh sẽ hơi bận, em ở nhà một mình có buồn chán thì cứ ra ngoài chơi hoặc về nhà mẹ cho đỡ buồn chán, biết chưa”

Anh nằm ôm cô vào lòng, như một người bố đang dặn dò con gái của mình.

“Biết rồi...mà ngày mai tôi cũng đi làm rồi, không cần anh quan tâm đâu”

Cô nghịch nghịch ngón tay trên người anh, bĩu môi nói.

“Ai cho em đi làm. Tiền của anh không đủ để nuôi nổi em sao, hử?”

Anh nhăn mày lại, lạnh giọng.

“Tôi không thích ăn bám, anh mà không cho tôi đi làm thì tôi cho anh ngủ một mình đó”

Cô nhảy dựng lên, trừng mắt với anh kháng nghị.

“Không cho đi làm”

Anh vẫn cương quyết không đồng ý, neho đôi mắt nguy hiểm nhìn cô.

“Vậy thì cút ra ngoài...từ nay ngủ riêng”

Cô hét lên, đưa tay chỉ về phía cửa với anh.

“Hừ...được, coi như em giỏi, nhưng nếu em có việc gì thì anh liền nhốt em ở nhà, biết chưa?”

Anh phất cờ trắng đầu hàng với cô, kéo cô lại gần mình hạ giọng nói.

“Hừ...ngủ, ngày mai phải đi làm nữa, ngày đầu tiên tôi không muốn đi trễ”

Cô nói xong thì rúc đầu vào trong chăn, nhắm mắt liền ngủ.

“Ngủ ngon...!”

Anh hôn nhẹ lên tóc cô một cái cưng chiều nói, rồi lại ôm cô vào lòng cũng nhắm mắt ngủ theo.

“Giá như em đến sớm thì anh sẽ không cô đơn từng đêm như vậy. Em như là nguồn sáng giúp anh đi tiếp đến tận phía cuối con đường đen tối. Em là tất cả của anh, tâm can bảo bối của anh, anh nguyện yêu em đến hết đời này kể cả kiếp sau kiếp sau nữa...đến ”đầu bạc răng long“. Mang cho em hạnh phúc là niềm vinh dự và may mắn của cuộc đời anh!”

Sáng hôm sau!

“Oáp...”

Cô nằm trên giường vươn tay một cái sáng khoái nói.

“Dậy đi, không phải hôm nay em đi làm sao, 7:03 rồi đó”

Anh bước từ phòng tắm ra, trên người là bộ vest như thường lệ, cười một cái nhìn cô.

“7:03 rồi sao, sao anh không gọi tôi dậy sớm, trễ mất rồi”

Cô hét lên rồi chạy gấp gấp vào làm vệ sinh.

“Anh gọi mà em không chịu dậy...”

Anh dựa lưng vào một bên phòng vệ sinh nhún vai bất lực nói.

“Chết rồi, 7:15 là vào làm rồi...anh đây là cố ý mà”

Cô vừa nói vừa chạy vào phòng thay đồ mếu máo nói.

“Không có nha...tại em đấy, anh sẽ không chịu trách nhiệm chuyện này”

30. Chương 30

“Xin lỗi...tôi đến trễ”

Cô chạy ù vào bên trong phòng nhân sự, môi hơi thì nhễ nhãi, hơi thở của cô giờ được so sánh ngang tầm với “trâu đực”.

“Tên khốn nạn, đã trễ rồi còn lôi kéo cô đi ăn đi uống, hần là đang cố ý đây mà, hừ hừ...”

“Cô là Lý Dạ Hoa?”

Bà trưởng phòng già đẩy gọng kính một cái nheo mắt hỏi, có vẻ như là không hài lòng cho lắm.

“Dạ, tôi xin lỗi...tôi bị kẹt xe nên...”

Cô nhỏ giọng nói, trong lòng lộp bộp lo lắng.

“Lần này coi như toi rồi, ngày đầu đã mất điểm thế này thì làm sao mà có ấn tượng tốt cho được”

“Cô được nhận làm thư kí tổng giám đốc, biết chứ?”

Bà trưởng phòng nhân sự lật lật trang giấy, cái giọng của mấy bà U50 vang lên đến khó nghe, mà riêng bà này lại càng khó nghe hơn.

“Dạ, tôi đã biết rõ...”

Cô không dám ngẩng mặt lên chỉ chăm chăm nhìn xuống dưới chân, thấp giọng đáp.

“Vậy bây giờ cô đi làm việc đi, nhớ là lần sau không được đi trễ nữa...biết chưa”

Giọng bà thím kia vang lên một lần cuối cùng.

Cô cũng đáp một tiếng rồi bước ra khỏi căn phòng kia.

“Cứ như là vừa thoát khỏi quỷ môn quan vậy, đến thở cũng không dám thở, bà trưởng đã vậy không biết mấy sếp trên như thế nào...chắc chết sớm”

Cô vừa đi vừa lầu bầu, mặt nhăn nhó đến khó coi.

Cô cũng được gọi là khá may mắn, đi bừa mà cũng đúng đường, một hồi liền đến nơi.

“Cô là Lý Dạ Hoa thư kí mới”

Một anh chàng trong khá đẹp mặt bước ra từ phòng của vị Sếp kia nhìn cô cười hỏi.

“Vâng, là tôi”

Môi cô kéo ra một nụ cười thân thiện, nhìn anh chàng trước mặt gật đầu một cái.

“Tôi là Phúc An. Bây giờ cô vào trình diện với Tổng Giám đốc trước đi, rồi tôi sẽ chỉ công việc cho cô”

Anh chàng kia đặt đóng tài liệu xuống bàn vừa nói.

“Vâng cảm ơn”

Không nói dài dòng, cô liền bước đến gõ nhẹ vào cánh cửa quyền lực kia.

“Vào đi”

Bên trong phát ra một giọng đàn ông trầm ấm.

Cô vặn khoá phòng rồi bước vào, đập vào mắt cô là một người đàn ông đang chăm chú làm việc, trông rất đẹp mắt

“Chào Tổng giám đốc, tôi là Lý Dạ Hoa, thư kí mới”

Cô bước đến, đứng cách bàn làm việc 1m, vừa đưa ánh mắt nhìn ông sếp của mình dò xét, vừa mở miệng nói trước.

“Chào em dâu, quên anh rồi sao”

Dương Khánh ngẩng mặt dậy, cười cười nói.

Phải, anh ta chính là anh họ của Dương Tùng Quân.

“Ồ...anh là Dương Khánh sao, ủa không phải anh làm diễn viên à, sao cũng mở công ty?”

31. Chương 31: Lại Dự Tiệc!

Kể từ ngày cô và anh bắt đầu đi làm thì thời gian của cả hai ở bên nhau đã giảm. Tỷ lệ chọc phá và gây chuyện của hai người đã giảm đến đáng kể.

“Tối nay nhớ về sớm, đi dự tiệc với anh đấy”

Anh đưa tay chỉnh lại cà vạt, rồi lại liếc mắt về phía bàn trang điểm.

“Biết rồi, đây là lần thứ 5 trong một buổi sáng anh nhắc tới chuyện này rồi đó... Anh rườm rà quá rồi đấy”

Cô đánh nhẹ một ít phấn lên mặt mình cái kính nói.

“Anh chỉ nhắc cho em nhớ...anh đi làm trước, sáng nay anh có cuộc họp nên chắc không đưa em đi làm được, bà xã đi đường cẩn thận, nhớ ăn sáng biết chưa!”

Anh rút một tay vào túi quần, bước đến hôn lên má cô một cái, dặn dò cô thật tỉ mỉ rồi mới chịu rời đi.

“Đúng là...”

Cô thấy anh đã đi rồi thì bủn môi, rồi lại nhếch miệng cười một cái.

“Anh ta đúng là nhiều lời, dặn với chả dò...cứ làm như mình là con nít không bằng”

Nói rồi cũng đứng dậy cầm túi sách đến công ty làm việc.

Công ty Viễn Khang.

(Đây chính là công ty cô làm việc nhé!)

“Dạ Hoa đến rồi sao, sếp đang tìm cô đấy, mau vào đi”

Phúc An ngồi trước chiếc bàn thư kí của mình, vừa thấy cô đến liền mở miệng nói.

“Hả, mới sáng sớm...anh ta gọi tôi làm gì? Anh có biết không?”

Cô bỏ túi sách xuống, tò mò hỏi lại anh chàng đồng nghiệp của mình.

“Tôi cũng không rõ, chắc là đi dự tiệc gì đó...cô cứ vào đi là rõ”

Phúc An nhún vai một cái tỏ vẻ không biết gì, rồi cười với cô.

Cô không nói gì chỉ gật đầu coi như mình đã hiểu, rồi bước tới gõ nhẹ vào cửa.

“Vào đi...”

Chờ đến khi bên trong có tiếng vọng ra thì cô liền bước vào.

“Sếp...Sao mới sáng sớm đã tìm tôi vậy? Có việc gì a!”

Cô tự nhiên ngồi xuống ghế, cầm lấy phần ăn trên bàn lên cho vào miệng rất tự nhiên. “Thiết nghĩ đây chắc là đồ ăn sáng của anh họ, mình ăn một chút cũng không có vấn đề gì đâu, nhỉ?”

“Ừm đúng là có chút chuyện, tối nay em cùng anh đi dự tiệc, nên nhớ em là thư kí...bắt buộc phải đi, biết chưa!”

Dương Khánh xoay xoay cây viết trong tay mình, cười đến rạng rỡ.

“Hả...lại dự tiệc à? Từ chối được không, tối nay em phải đi dự tiệc với Tùng Quân rồi”

Cô đang ăn mẩu bánh mì trong miệng thì chợt dừng lại, bất ngờ lên tiếng từ chối.

“Em không nghe rõ sao...đây là bắt buộc!”

Anh cười thân thiện nói, rồi không thèm nhìn đến cô nữa.

“Đi thì đi...hừ, dù gì cũng cảm ơn vì bữa sáng, ngon đấy”

Cô hừ một cái, rồi xem như chưa có gì xảy ra vui vẻ bước ra khỏi phòng, trước khi đi còn không quên nói lời cảm ơn.

“Ừm...cái gì, bữa sáng...Dạ Hoa ai cho em ăn bữa sáng của anh...”

Dương Khánh sau khi nghe cô nói thì như nhận ra điều gì, hai tròng mắt sáng lên kinh ngạc nhìn đến chiếc bàn đang ngổn ngang thức ăn vụn trước mặt.

Vậy là hết, bữa sáng của anh coi như mất trắng!

—

Chương sau có người ăn “dấm” nhé!

32. Chương 32: Ghen?(1)

Bước ra khỏi phòng của ông sếp kia, nào cô bắt đầu hoạt động ở tần suất cao nhất.

“Bây giờ phải gọi điện thoại cho anh ta để nói chuyện sao...chẳng lẽ lại nói ”alo tối nay tôi bận đi dự tiệc với anh họ anh nên không đi với anh được” không không...nếu mà nói vậy kiểu gì anh ta cũng mặt nhăn mày nhú cần nhần một hồi cho mà xem...phải nghĩ cách...”

Cô cầm điện thoại trên tay, miệng luyên thuyên một hồi như một đứa bị tự kỷ rồi lại im lặng không nói gì, miệng thì có lúc lẩm bẩm lại có lúc méo mó, lông mày lúc co lúc giãn, nói chung nhìn tổng thể khuôn mặt của cô bây giờ thì tạo hình rất đối phong phú.

“Liều một phen vậy...”

Sau một hồi im lặng trầm mặc thì cô gạt đầu mạnh một cái, khuôn mặt tỏ vẻ quyết tâm, cầm chặt điện thoại trong tay lướt lướt nốt hồi cho đến khi màn hình điện thoại hiện lên “Đang gọi-Khó ưu”.

(Biết Khó ưu là ai rồi chứ, chưa biết thì tự suy nghĩ hem...)

.(sau đây là cuộc nói chuyện của cô và anh)

“Alo”

Anh đang làm việc thì điện thoại reo lên, vừa nhìn vào màn hình thì tâm trạng đột nhiên vui hẳn lên.

“Anh đang làm gì vậy...?”

Cô ở bên này thì lòng đầy lo sợ, hồi hộp đến độ lòng bàn tay ướt đầm mồ hôi.

(Cứ như là đánh trận ấy nhỉ, kịch tính ghê gớm)

“Anh vẫn đang làm, sao...nhớ anh rồi à!”

Anh dựa lưng vào ghế, vui vẻ nói, miệng thì kéo dài đến mang tai.

“Không có, chỉ là...tôi...muốn nói là, tối nay công ty tôi còn rất nhiều việc nên phải tăng ca, tôi không thể cùng anh đi dự tiệc được”

Cô lo lắng nói, giọng cũng không hoàn chỉnh. “Dù gì cũng chết rồi, đâm lao thì phải theo lao thôi”.

“Vậy em gọi cho anh là để nói tối nay em bận. Chứ không phải là vì nhớ anh sao”

Anh giờ đây lòng ngập tràn lửa giận, giọng lạnh hơn.

“Đúng...đúng, vậy nhé, tôi phải làm việc, tôi cúp máy đây”

Cô hình như cảm nhận được giọng anh khác lạ đi, liền vội nói một câu rồi tắt máy cũng không cho anh có cơ hội nói lời nào.

“Lý Dạ Hoa...em hay lắm”

Anh tức giận nắm chặt chiếc điện thoại trong tay, mặt bừng bừng lửa giận.

Cô đứng là đáng chết, làm anh cứ tưởng là cô nhớ anh nên mới gọi, thật không ngờ con mèo hoang này bây giờ lại cả gan như vậy, dám nói dối anh...cô tưởng anh không biết là tối nay cô đi dự tiệc với ông anh họ của anh sao, lần này coi như cô giỏi, hình phạt phải gấp đôi lần trước.

“Dương Khánh anh dám cướp vợ của tôi sao...để xem tôi chinh anh như thế nào”

33. Chương 33: Ghen?(2)

Sau khi tắt điện thoại, cô thở phào một cái, cả người như trút bỏ được gánh nặng vậy thoải mái hết sức. Lắc đầu một cái rồi lại cúi đầu vào làm việc với đóng giấy tờ đang chất đống trên bàn.

Còn về phía anh thì tâm trạng hiện tại của anh được diễn tả bằng hai từ “tồi tệ”, anh cứ vò đầu bứt tóc, thở phì phò tức giận.

“Con mèo hoang hư hỏng, dám bỏ chồng theo trai, em được...được lắm, để xem tối nay tôi trừng trị em như thế nào”

...

“Ách xìa...sao thế này, chẳng lẽ ốm rồi”

Cô đang gõ máy tính thì nhảy mũi một cái, vừa rút khăn giấy lau vừa lầu bầu.

....(đi nhanh đến đoạn dự tiệc luôn nhé)....

Sau khi tan làm, cô không phải về nhà chuẩn bị trang phục các thứ mà lại được ông anh chồng chuẩn bị từ đầu đến chân.

“Người đẹp vì lụa” quả là không sai, cô mặc trên người một chiếc váy bó sát người hở vai màu đen tuyền, cảm giác vừa quyến rũ gợi cảm vừa duyên dáng kiều mị, kết hợp với làn da trắng hồng của cô nữa càng thêm ma mị hơn.

“Đi thôi...”

Cô bước ra từ phòng thay đồ riêng ở công ty, bước đến cạnh Dương Khánh cười nói.

“Áy nha...ít nhất cũng phải vòng tay vào đây chứ”

Dương Khánh vừa thấy cô thì chớp chớp hai mắt, chóng mặt tay lên nhìn cô nói.

“Vòng cái gì mà vòng...đồ hâm”

Cô bủ môi, tặng cho Dương Khánh một ánh mắt khinh bỉ. Trước khi đi còn để lại một câu.

“Già rồi mà còn dè...ế vợ là phải.”

“Ách...Em dâu, có nặng lời lắm không, anh đây mới 30 chứ nhiều”

Dương Khánh khi nghe cô nói thì nghẹn họng, vội vội vàng vàng bước nhanh theo cô, miệng vẫn huyền thuyên biện giải cho bản thân rằng vẫn “chưa già”.

Ngồi trên xe hồi lâu và sau một hồi hai lỗ tai chịu sự tra tấn kịch liệt từ cái miệng của Dương Khánh thì cô cũng được trả về thế giới cũ.

Cô đưa tay mình vòng qua tay của Dương Khánh rồi cùng nhau bước vào bên trong.

Tất cả ánh mắt đều đổ về phía họ, rồi những tiếng xì xầm to nhỏ vang lên, những cánh tay chỉ chỗ vào người họ và đặc biệt là cô.

“Này...anh họ, tiệc này của công ty nào tổ chức vậy?”

Cô nhận lấy một ly rượu từ khay của phục vụ, uống một ngụm rồi quay sang hỏi Dương Khánh.

“Của Dương Thị...của chồng em”

Đây không phải giọng nói của Dương Khánh, mà lại được phát ra từ phía sau lưng cô, giọng nói này rất quen thuộc, hình như ngày nào cô cũng nghe thì phải...Không lẽ...

“Aaaaa...”

Cô xoay người lại để xác minh đáp án của mình, sau khi thấy rõ khuôn mặt sinh đang ở cự li rất gần thì hét lên, cả người bất ngờ ngã về phía sau.

Không có cảm giác đau đớn ở hông hay ở lưng truyền đến, lại có cảm giác như cả cơ thể đang được một cánh tay rắn chắc đỡ lấy ngang eo.

“Về nhà em chết với anh...!”

34. Chương 34

“Về nhà em chết với anh”

Sau khi nhẹ nhàng tuyên bố cái kết ngọt ngào vào tai cô, anh liền ngang nhiên ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của cô trước mặt mọi người.

Hôm nay cô đến đây với thân phận là thư kí của tổng giám đốc Dương Khánh, ấy vậy mà anh lại ôm eo còn thân mật với cô trước mặt mọi người.

“Này...Tùng Quân, dù gì cậu cũng nên nể mặt ông anh này một chút chứ, sao lại có thể cướp bạn cặp của tôi ngang nhiên vậy được...phải cho tôi một chú mặt mũi trước mọi người chứ”

Dương Khánh lặng im không tiếng động nãy giờ thấy anh trơ tráo cướp mất cô thư kí của mình như vậy thì lập tức lên tiếng.

“Nể mặt? Tôi còn chưa trị tội anh, anh còn dám nói với tôi hai từ ”nể mặt” sao...chờ đi, xong tiệc tôi lập tức băm anh thành ngàn mảnh...”

Anh một tay ôm eo cô một tay đút vào túi quần nheo đôi mắt ưng lại nhìn vào đối phương.

“Ách...thật là, sao lại để bụng chứ, anh đây không có ý đó...”

Dương Khánh xua tay nhìn hai vợ chồng trẻ đứng trước mặt, cười trừ nói.

“Dù gì...cũng cảm ơn anh đã ”hộ tống” vợ tôi đến đây...đằng sau lưng anh cũng có rất nhiều cô gái anh liền chọn một cô đi...đỡ phải thấy cô đơn”

Anh lại thay đổi ánh mắt nhìn Dương Khánh, một lời chấm dứt cuộc đối thoại kia. Anh liền vui vẻ ôm cô đi chào hỏi khách quý của mình.

“Tùng Quân...xem như cậu giỏi”

Dương Khánh phẫn nộ nhìn theo bóng lưng của anh, rồi ngậm ngùi nuốt cơn tức vào bụng.

•

Sau một hồi trầm lặng thì cả hội trường nhanh chóng trở nên xôn xao lại.

Một thân váy màu đỏ bước từ bên ngoài vào, dáng người quyến rũ đến mức khiến người nhìn cũng phải phát cuồng, rất cao quý rất có khí phách.

“Ấy...đó không phải là...cô Bạch sao!”

Cô vừa liếc mắt nhìn một cái đã mở miệng nói nhỏ.

“Chào Dương tổng...”

Bạch Mỹ Chi đi đến trước mặt anh và cô, nở nụ cười nói.

“Chào cô Bạch...rất vui được gặp lại cô...”

Cô cười tươi nhìn Bạch Mỹ Chi, đưa một tay đến trước mặt cô ta có ý muốn bắt tay.

“Dương tổng việc hợp tác dự án Vestak của chúng ta...mong là sẽ thuận lợi”

Bạch Mỹ Chi không thèm quan tâm đến cánh tay của cô chỉ duy trì ánh mắt vào người của anh.

“Bà xã...không phải muốn ăn bánh ngọt sao, để anh lái xe đưa em đi ăn bánh ngọt...”

Anh thấy hành động phớt lờ của Bạch Mỹ Chi đối với vợ nhỏ của mình thì nheo mắt lại, cũng lập tức không quan tâm đến cô ta mà đưa tay nắm lấy cánh tay nhỏ bé của vợ mình vẫn còn lơ lửng giữa không trung, quan tâm nói.

“Ha...Dương phu nhân chào cô thật xin lỗi...tôi thật vô ý quá”

Bạch Mỹ Chi thấy hành động của anh thì cười gượng một cái, lập tức quay sang chào hỏi cô.

“Chào...”

Cô thấy hành động của Bạch Mỹ Chi thì chán ghét, lập tức bủi môi không thích...

”Lúc này không phải phớt lờ cô sao, cô đứng ngay trước mặt cô ta thì làm gì có chuyện cô ta không thấy chứ...chẳng lẽ mắt cô ta có vấn đề.

Hừ...đừng tưởng cô không thấy, cô ta vừa tới là đã dán cặp mắt kia vào chồng cô, đâu còn coi ai ra gì...hừ hừ”

35. Chương 35

Bạch Mỹ Chi sau khi thấy anh và cô đã rời đi thì cũng tức giận bỏ về.

Đúng là con người, lúc nào cũng bị tình yêu làm cho mờ mắt. Bạch Mỹ Chi lúc trước trên thương trường là một phụ nữ sắc sảo, thông minh, đàn ông hay phụ nữ đều phải nể phục cô ta. Vậy mà giờ đây vì một người đàn ông mà trở nên điên cuồng, luôn luôn tìm cách để phá hoại tình cảm vợ chồng người khác.

Bạch Mỹ Chi mặc một chiếc đầm ngủ màu đỏ, trên tay cầm ly rượu lắc lư, nhìn vào hư không mà đắm chiêu.

Rồi lại cầm điện thoại để trên bàn lên.

“Alo...tôi muốn một vụ bắt cóc...tôi sẽ gửi ảnh cho anh, nhớ...là phải làm cho sạch sẽ”

Ánh mắt cô ta nguy hiểm nheo lại, miệng nhếch lên gợi cảm.

Sau khi gửi ảnh của cô cho đối phương, Bạch Mỹ Chi tắt máy rồi đặt lại xuống bàn.

“Dương Tùng Quân...anh chỉ thuộc về một mình em, ngoài em ra không ai xứng đáng ở bên cạnh anh cả...”

Bạch Mỹ Chi nhấp nhẹ ly rượu, môi mỏng khẽ mấp mấp, dáng người gợi cảm, rồi lại vui vẻ cười lớn một tiếng.

Còn anh với cô sau khi rời buổi tiệc thì y như lời anh nói, dẫn cô đi ăn bánh ngọt.

“Ai nha...hôm nay thật đã, cắn hết cả bụng rồi”

Cô nằm phịch trên giường, vuốt ve cái bụng đầy ắp bánh ngọt của mình mà thỏa mãn nói.

“Thích không...”

Anh nằm một bên ôm cô vào lòng, cười nói.

“Thật không ngờ...anh cũng tốt đấy...”

Cô đưa tay vỗ vào mặt anh vài cái rồi chặc lưỡi nói.

“Haha...bây giờ mới phát hiện sao, nhưng mà...vẫn phải phạt em chuyện hôm nay...”

Anh bật cười thành tiếng, rồi lại tà mị nói.

Lúc nào cũng vậy, anh chẳng bao giờ cho cô cơ hội trả lời...chỉ tuyên bố “phạt” một tiếng liền lật người cô lại mà đè lên.

“Aaaa...không được...hôm nay không được”

Cô thất thanh hét lên, hai tay vung loạn xạ.

Anh nheo mắt khó hiểu nhìn cô.

“Không được?”

“Dì cả...Dì cả tối rồi...”

Cô gật đầu lia lịa.

Anh nghe cô nói thì lòng trùng xuống, đưa tay sờ phía dưới của cô. Khi đã cảm nhận được bộ dày của vật đó thì thảm chửi một tiếng.

Chết tiết...là thật sao!

Anh bức bối thoát khỏi người cô, đứng dậy đi thẳng vào phòng tắm. Lần này lại phải tắm nước lạnh nữa...

Cô thấy anh đã bước vào phòng tắm thì miệng chọt nở nụ cười. Hôm nay coi như cô may mắn...

Lại một đêm anh không ngủ được, tất cả cũng đều tại bà Dì cả của phụ nữ mà ra...

36. Chương 36: Bắt Cóc(1)

Sáng hôm sau.

Cô đi làm từ sớm, hôm nay cô trốn được anh nên liền bắt xe bus để đi, cũng lâu rồi chưa đi xe bus lại.

Vừa xuống trước cổng công ty, một chiếc xe lao thẳng về phía cô, lại dừng trước mặt cô.

Cô bất ngờ lùi lại phía sau, cảnh giác nhìn bọn họ.

Từ trong xe, một đám người hung tợn lao ra giữ chặt cô lại, một tên khác thì chụp chiếc khăn vào mũi cô.

Cô hốt hoảng muốn mở miệng hét lên nhưng cuối cùng vẫn không kịp, chỉ thảm kêu một tiếng trong lòng.

“Chết rồi...thuốc mê”

Bọn chúng nhét cô vào xe rồi chạy nhảy nhanh đi, cũng thật thông minh khi lựa chọn bắt cóc từ sáng sớm, hôm nay bản thân cô lại đi sớm hơn mọi khi nên số người thấy được vụ việc này sẽ rất ít.

Một tên trong số đó sau khi ngồi lên xe thì rút điện thoại ra.

“Thưa cô...đã bắt được cô ta”

Đầu dây bên kia nói cái gì đó, nghe xong hắn vâng dạ một tiếng rồi tắt máy. Quay đầu sang nhìn mấy tên cộng sự của mình, cười ha hả nói.

“Anh em...tôi nay lại có thịt ăn rồi...nhìn đi cô em này cũng ngon lắm...chắc chắn sẽ rất thỏa mãn hahaha”

Bọn kia nghe thấy thế tất nhiên là hiểu ý, cũng mở miệng cười sảng khoái, rồi từng tên từng tên một nhả ra những lời thô tục dâm dăng...

Cô được đưa đến một căn nhà bot hoang cách xa thành phố.

Mùi hôi, ẩm mốc bốc lên khiến cô đang từ trong hôn mê tỉnh dậy bất giác nhíu mày khó chịu.

Hai con mắt lơ lơ mở ra, đập vào mắt cô là một căn phòng cũ nát, bụi bặm khắp nơi, mấy chiếc ghế gãy cũng nằm rải rác trên mặt đất.

Cô trợn tròn đôi mắt, kinh ngạc muốn thét lên, nhưng không...miệng cô đã bị bọn chúng dán băng keo đen lại.

Đành phải nuốt tiếng hét kia vào lại trong bụng, âm thầm chửi rửa bọn chúng.

“Lũ khốn nạn...cũng thật biết lựa thời gian bắt người, còn cả cái chỗ hôi hám này nữa...tên bỉ ổi khốn kiếp, chờ bà đây được cứu thì bà sẽ cắt đứt thằng cu bé nhỏ của chúng mày...”

Lời chửi quá thô lỗ, hết sức tục tũ của cô như thác đổ, cứ thế mà âm thầm vang lên trong thâm tâm cô.

Nhưng rồi cô chợt dừng lại, cơ thể trở nên cứng ngắc...liệu cô sẽ thoát khỏi đây bằng cách nào? Liệu anh đã biết cô bị bắt cóc chưa? Còn có...ai là kẻ đứng sau việc này?

Não bộ của cô bắt đầu hoạt động, từng câu hỏi cứ thế mà hiện lên. Cảm giác của cô bây giờ là bất an, lo sợ...

Ở một nơi khác.

Dương Khánh nhận được tin bây giờ cô vẫn chưa đi là thì lập tức gọi điện thoại cho anh.

“Này em họ, việc tối qua là tôi sai, nhưng cậu cũng không thể bắt nhân viên của tôi nghỉ ngang như vậy được...”

Anh một bên nhú mày, trầm giọng nói.

“Sáng nay cô ấy đã ra khỏi nhà đi làm, bây giờ anh nói không có là như thế nào...?”

Dương Khánh bên này cũng nhú mày lại.

“Tôi nói này em họ...cô vợ thân yêu của cậu hôm nay không có đi làm”

Anh nghe xong thì lập tức tắt máy, gọi trợ lý của mình vào.

“Điều tra cho tôi...sáng nay phu nhân đã đi đâu...còn có, bây giờ cô ấy đang ở đâu...nhanh lên”

Trợ lý đáp một tiếng rồi xoay người đi làm theo lời dặn.

Quả nhiên là nhân viên ưu tú, xuất sắc của Dương thị, sau một giờ đồng hồ thì trợ lý kia lập tức quay trở lại, trên mặt còn mang theo vài phần lo lắng.

“Thưa sếp, theo như điều ta được...sáng nay phu nhân đã đến công ty nhưng...đã bị một chiếc xe bắt đưa đi, tôi nghĩ phu nhân..đang gặp nguy hiểm”

37. Chương 37: Bắt Cóc(2)

Khi nghe chưa hết lời của trợ lý báo cáo. Anh liền đứng bật dậy, cả người lạnh dần, trên mặt lộ rõ vẻ lo lắng bất an.

“Điều tra về vị trí của cô ấy cho tôi”

“À...trên điện thoại của cô ấy tôi có cài thiết bị định vị...cậu đi làm ngay đi”

Nói xong anh không để trợ lý trả lời liền đứng dậy gấp gấp đi ra nhanh.

Vừa đi anh vừa nhấc số gọi cho anh họ thpong báo một tiếng.

“Dương Khánh...Dạ Hoa bị bắt cóc rồi”

Tất máy, anh liền đi nhanh về nơi để xe. Trong lòng lo sợ không thôi...

Đáng lẽ ra sáng nay anh nên chở cô đến công ty, không biết bây giờ cô có bị làm sao không?

Không biết cô có sợ mà khóc thét lên không?

Anh chạy xe nhanh đến địa bàn của Hắc Long.

Hắc Long là một bang hội xã hội đen, anh chính là người đứng đầu ở đó, ít ai biết rằng anh tham gia vào xã hội đen.

Thông tin chị dâu của hắc long nhanh chóng được mọi người ở đó biết, mỗi người đều góp một tay truy tìm tung tích của cô. Người nào cũng đều bận rộn...

Chiếc xe cũng anh từ từ tiến vào bên trong, thân hình cao lớn uy nghiêm của anh bước xuống.

Mọi người trong Hắc long đồng loạt hướng về phía anh cúi chào.

“Lão đại...”

Anh lạnh lùng bước ngang qua, từng bước chân của anh mang theo sự gấp gáp vội vàng.

Ngồi vào vị trí chính giữa, anh trầm giọng nói.

“Tiểu Tứ...cậu đi chuẩn bị xe mọi thứ cho tôi”

“Đã có thông tin của cô ấy chưa?”

Đến bây giờ vẫn chưa tìm thấy tung tích của cô ấy, lòng anh càng lo lắng hơn. Đây là lần đầu tiên anh cảm thấy lo sợ như vậy...cảm thấy bản thân quá bất lực, đến bảo vệ sự an toàn của cô thôi mà cũng không làm được.

Tiểu Tứ đôi tay vẫn gõ gõ trên bàn phím phát ra tiếng“cách cách”, khi nghe anh hỏi đến thì ngược mắt lên rồi nói.

“Thông qua GPS ở điện thoại em đã tìm ra địa điểm của chị dâu...Lão đại anh nhìn đi, tín hiệu được phát ra từ một nhà bỏ hoang ở cách xa thành phố...hẳn là một vùng hẻo lánh hoang vu nào đó”

Tiểu Tứ vừa nói vừa kèm theo động tác xoay màn hình máy tính về phía anh.

Anh nhíu mày một cái, rồi quay đầu phân phó đàn em.

“Chuẩn bị tất cả đi...các cậu có 5 phút”

Đứng dậy xoay người bước ra khỏi phòng, anh đi đến căn phòng riêng của mình. Lấy tất cả vũ khí cần thiết...rồi bước đi.

Mèo hoang, chờ anh...anh nhất định sẽ tìm được em và cứu em khỏi đó, hãy yên tâm!

Còn cô bây giờ, sau khi tỉnh dậy được một lúc thì bọn chúng bước vào.

Tên nào tên nấy đều thô lỗ, buông những lời tục tĩu.

Có tên còn đưa tay vuốt ve mặt cô rồi cất tiếng cười dâm dăng.

Cô vừa tức giận vừa sợ hãi, bản năng la hét hô hào cứ thế mà tuông ra khỏi miệng. Vừa hét vào mặt bọn chúng vừa kịch liệt lắc đầu để thoát khỏi những cái đụng chạm của bọn chúng.

“Mấy người...cút...cút hết cho tôi”

Bọn chúng thấy vậy không những tức giận mà còn thích thú cười ồ lên.

Một tên trong số đó còn mở miệng nói.

“Cô em...bọn anh thật sự rất thích những người cá tính như em...qua đêm nay bọn anh đảm bảo sẽ cho cưng lên mây...hahaha”

Cô hừ lạnh một cái, đã tức giận nay còn tức giận hơn.

“Cút...lũ đầu bò các người...đừng ở đó mà mơ tưởng được chạm vào người chị đây”

Rất mạnh mẽ mà chửi vào bọn chúng, cô trừng hai mắt lên.

Một tên nghe vậy thì tức giận, bước đến đưa tay tát mạnh vào mặt cô một cái.

“Con điếm...mày dám nói bọn ông vậy à...có tin ông hiếp mày xong rồi giết chết mày không?”

Cô trừng hai mắt nhìn vào tên đó, âm ức không dám lên tiếng.

Bấy giờ, tên đại ca của bọn chúng mới lên tiếng.

“Thôi...chúng mày mau rút ra ngoài đi...nếu để cô ta biết được con nhỏ này bị đánh thì chúng mày không có tiền đâu”

Cả lũ nghe vậy thì tức giận bước ra ngoài kể cả tên đại ca, bây giờ chỉ còn một mình cô tại căn phòng đó.

Bọn chúng đã đi hết, thì cũng là lúc nước mắt cô chảy xuống, khóc thành tiếng.

“Tùng Quân...sao bây giờ anh vẫn chưa đến cứu tôi....tôi sợ lắm”

38. Chương 38: Bắt Cóc(3)

Bây giờ trời đã tối đen, những tiếng côn trùng vang lên khắp trời.

“Lão đại, phía trước chính là khu nhà hoang mà chị dâu bị bắt cóc..., theo như em đã điều tra qua... bên trong có khoảng 100 tên, bọn chúng rải rác quanh căn nhà hoang đó, hầu như là canh gác nghiêm ngặt...còn có...theo em biết bọn chúng chính là người của Ung Bang”

Tiểu Hoàn đứng một bên, sau khi xem xét tình hình ở đó thì báo cáo lại cho anh.

Anh nhếch miệng cười lạnh một cái.

“Ung Bang? Bọn chúng cũng sống quá lâu rồi...đẹp loạn một lần luôn đi, càng sạch càng tốt”

Tiểu Phúc và Tiểu Tứ bước đến, cúi đầu với anh một cái.

“Lão đại, mọi thứ đã chuẩn bị xong...”

Mọi thứ chuẩn bị xong, tất là đã bố trí người của anh bao vây khu nhà hoang đó, chỉ cần anh phẩy tay một cái là tất cả sẽ tuân lệnh mà giết sạch bọn chúng.

Nơi người của anh đứng quan sát khá kín đáo, khó mà phát hiện ra được, vả lại người dưới trướng của anh đều đã được huấn luyện rất nghiêm khắc, nên cũng không dễ gì bị phát hiện.

Cách đó không xa hai ba chiếc xe ô tô chạy vào khu nhà bỏ hoang đó.

Tiểu Hoàn cầm một cái ống nhòm đến, đưa cho anh.

“Lão đại...nhìn xem...có người đến”

Anh cầm lấy để lên mắt nhìn, từ trên xe bước xuống là một người phụ nữ.

“Bạch Mỹ Chi...”

Anh hừ lạnh một cái, rồi nhếch miệng cười.

Khá lắm, người phụ nữ này đúng là có tâm cơ, ngay cả vợ của anh mà cũng dám bắt cóc.

Được lần này anh lập tức cho cô ta biết như thế nào gọi là “chết”.

Tên đại ca thấy Bạch Mỹ Chi tới thì bước đến.

“Cô Bạch...cô ta đang ở bên trong, mời theo tôi”

Bạch Mỹ Chi gật đầu một cái, đi theo bước chân của tên đại ca đó, lần theo anh sáng lờ mờ từ mấy cái bóng đèn nhỏ phát ra cuối cùng cũng đến căn phòng mà cô bị bắt.

Mở cửa bước vào, Bạch Mỹ Chi thích thú nhìn cô đang bị trói trên ghế.

Rồi mở miệng nói, trong cái giọng nói ấy không biết là đang thương xót hay là châm chọc.

“Nào...nhìn xem...Dương phu nhân sao lại ra nông nổi này...”

Cô lơ mơ mở mắt ra, Bạch Mỹ Chi sao lại là cô ta? Không lẽ người đứng sau việc này là...

Cô nhìn Bạch Mỹ Chi đầy tức giận, muốn hét vào mặt cô ta nhưng lại không đủ sức, chỉ nói bằng cái giọng khàn khàn.

“Bạch Mỹ Chi...cô bắt cóc tôi?...Cô đứng sau việc này, phải không?”

Bạch Mỹ Chi cười lớn, khoanh hai tay trước ngực.

“Nếu phải thì sao? Haha...cô cũng chỉ là một đứa con gái vô tích sự thôi..”

Hai mắt cô đỏ ngầu, cả người run lên vì tức giận.

“Đồ đàn bà khốn kiếp nhà cô...thứ cặn bã...cô mau thả tôi ra..”

Dù có cạn kiệt sức lực nhưng khi nghe lời châm chọc của cô ta thì cô lập tức hét lên.

Bạch Mỹ Chi bước đến, đưa tay lên cao và hạ chuẩn xác vào ngay má cô, một tiếng “Báp” vang lên rõ ràng.

Hắn là rất đau, má cô in cả năm dấu tay của cô ta, cảm giác vừa đau vừa rát truyền đến từ trên má cô.

Cái tát vừa rồi chắc chắn cô ta đã dùng tất cả sức mình có nên đã khiến trên mặt cô xuất hiện một vết máu chảy xuống.

“Thứ đàn bà khốn kiếp, cô lại đánh tôi...”

Lại một cái tát nữa giáng xuống mặt cô, máu đã chảy nay còn rách cả miệng, thế là máu từ trong miệng cũng chảy ra.

Nhìn hình ảnh này của cô bây giờ rất đáng thương rất tội nghiệp.

Bạch Mỹ Chi nhìn vào khuôn mặt của cô mà nở nụ cười quỷ dị.

“Thế nào...cô chịu tiếp đi...để tôi xem cô mạnh miệng được bao lâu”

Từ trong đau đớn, cô mở to hai mắt trừng cô ta.

“Còn dám trừng mắt với tôi...người đâu lấy nước muối lại đây để tôi rửa mặt cho cô ta”

Bạch Mỹ Chi lớn giọng nói.

Cô lập tức kinh sợ, cái gì? Cô ta ác độc vậy sao? Nước muối...có phải muốn cô đau đến chết không?

Đúng là đàn bà thối...

Không lâu sau, một tên đàn em cầm một ca nước muối tới.

Bạch Mỹ Chi không thương tiếc, cầm lấy đi đến dội thẳng vào khuôn mặt đang chảy máu của cô.

“Aaaaaaa...”

Cô hét lên, đau! Đau quá...

Ở bên ngoài, anh giật mình một cái, trong lòng hồi hộp lo lắng.

Giọng nói khe khẽ rồi lớn dần.

“Không xong rồi, Dạ Hoa...không ổn rồi, người đâu... mau chuẩn bị tấn công vào bên trong”

39. Chương 39: Dạ Hoa...

Người của anh bao vây tứ phía, nhận được lệnh của anh thì tất cả lập tức hành động.

Những tiếng nổ súng bắt đầu vang lên khắp nơi.

Anh lạnh lùng lên tiếng, những viên đạn từ khẩu súng trên tay anh liên tục được bắn ra, phải nhanh chóng tìm được cô, anh có cảm giác không ổn...

“Lập tức giết sạch bọn chúng...một tên cũng không thừa”

Bên trong căn phòng nơi cô bị bắt nhốt, Bạch Mỹ Chi không ngừng tra tấn cô, rồi lại dùng những ca nước muối dội hết cả vào người cô.

Đau đớn, cô không thể lên tiếng được nữa dù là hét lên vì quá đau. Cả người bê bết máu, thê thảm...phải nói là hết sức thê thảm.

Một tên đàn em chạy vào, hấp tấp nói.

“Không ổn...chúng ta bị tấn công rồi, bọn họ đông hơn bên mình rất nhiều...”

Bạch Mỹ Chi lập tức tái mặt, không lẽ Dương Tùng Quân đã tìm đến đây rồi.

Nếu đã bị phát hiện, giờ đây cô cũng chỉ có con đường chết, nhưng ít nhất cô cũng phải kéo theo Lý Dạ Hoa.

Cô ta lập tức giật lấy khẩu súng trên tay của một tên, bước tới hung hãn kéo cô đứng dậy.

Cô khê rên lên một tiếng đau đớn.

“Lý Dạ Hoa...nếu cô không có trên đời này thì tốt biết mấy...khi đó Tùng Quân sẽ là của tôi...đáng nhẽ ra cô nên chết đi thì hơn”

Đầu óc cô ta giờ đây trở nên điên loạn, cầm khẩu súng hướng vào thái dương của cô, một tay nắm lấy tóc cô mà kéo mạnh.

Cả người cô ngã về phía bị cô ta kéo, da đầu truyền đến cảm giác đau nhức, cô khê kêu lên một cái.

Tên đại ca chạy vào, trên mặt dính một ít máu, nhìn Bạch Mỹ Chi nói.

“Đi thôi...không đi sẽ chết ở đây đó...”

Bạch Mỹ Chi hung hãn trừng hai mắt lên, cả con người tràn ngập sự thù hận, ghét bỏ.

“Tôi phải giết chết con tiện nhân này trước...nó chết thì anh ấy sẽ thuộc về tôi”

Cô nghe vậy thì hốt hoảng, dùng hết sức lực đẩy ngã cô ta một cái, rồi chạy về phía cửa.

Cô ta bị cô đẩy ngã xuống đất thì càng trở nên điên cuồng hơn.

Bạch Mỹ Chi nâng khẩu súng lên, hướng về phía cô đang chạy mà điên cuồng nổ mấy phát liên.

“Pằng...Pằng...Pằng...”

Những phát đầu cô may mắn tránh thoát, nhưng...đến viên cuối cùng thì cô lại không may mắn như vậy.

Viên đạn ghim thẳng vào người cô, máu lập tức chảy ra.

Cô trợn tròn đôi mắt, nước mắt cũng rơi tùe lúc nào. Cả người ngã phịch xuống mặt đất. Hơi thở trở nên hấp hối hơn, cả người như lâm vào tình trạng chết lặng...

Nước mắt chảy xuống gò má đầm máu ấy, vừa rát, vừa đau vừa tuyệt vọng...chẳng lẽ cô phải chết sao?

“Haha...Lý Dạ Hoa cô phải chết, haha...”

Bạch Mỹ Chi thấy cô hấp hối trên vũng máu thì cười điên dại, chĩa súng về phía cô bắn một phát nữa.

“Pằng...”

Cả người cô giật một cái.

Khuôn mặt cô tái nhợt, không còn chút máu, cả người chỉ một màu đỏ tươi, miệng cô mở ra khó khăn mở lời.

“Tùng....Tùng...Quân....anh...”

Chưa hết lời thì hai mí mắt cô sụp xuống, giọt nước mắt cuối cùng cũng chảy theo...

“Bà xã...anh tới”

Anh chạy vào, chưa hết lời thì lập tức khựng cả người lại.

Dạ Hoa bé nhỏ của anh, mèo hoang của anh sao lại thế này?

Anh lập tức chạy đến, chĩa khẩu súng về phía Bạch Mỹ Chi mà bắn mấy phát liên tiếp vào người cô ta.

Quỳ rạp xuống bên cạnh cô, ôm cả người đầm máu của cô vào lòng mà hét lên đau đớn.

“Dạ.....Hoa”

...

Se sao?

Cần ý kiến của mọi người.

Hai viên đạn ghim vào người, chẳng lẽ sẽ có kì tích xuất hiện?

40. Chương 40: Không Thể Mất Em...

Chiếc xe đẩy cấp cứu chạy dọc theo hành lang bệnh viện.

Máu từ miệng vết thương vẫn không ngừng chảy ra, cho dù đã được các y tá xử lý.

Khuôn mặt cô tái nhợt, dường như đã không còn chút máu nào trong người.

Anh chạy theo bên cạnh cô, khuôn mặt cũng tái xanh y như người bệnh sắp chết, miệng lắp bắp không ngừng nghĩ.

“Bà xã...em không được có mệnh hệ gì!”

“Bà xã...em không được bỏ anh, anh sẽ không chịu nổi khi thiếu em bên cạnh”

“Bà xã...em phải sống để sinh con của chúng ta nữa...”

“Bà xã...”

Cô y tá ngăn anh lại.

“Phiền anh chờ bên ngoài...”

Cánh cửa đóng lại, anh gục xuống. Hai mắt lơ lơ vô hồn nhìn chằm chằm vào cánh cửa phòng cấp cứu.

Tất cả cũng là do anh, mọi thứ đều là do anh mà nên. Đáng ra anh không nên để cô ấy đi một mình, đáng ra anh phải đến sớm để cứu cô thì cô đã không xảy ra chuyện như vậy...

Người đàn ông mặc trên người chiếc sơ mi màu trắng đã dính máu đi phân nữa, gục đầu trên đầu gối co ro trước cửa phòng cấp cứu.

Tiếng khóc khe khẽ phát ra từ người đàn ông đó phát ra, thê lương, não lòng...

Những giọt nước mắt từ người đàn ông ấy chảy xuống, làm cho người đi qua cũng phải thương xót một phần....

Ba mẹ hai bên cùng mọi người chạy đến, thấy cảnh tượng của anh thì chết sững.

Mẹ cô thì lập tức ngất tại chỗ, liền được đưa vào phòng bệnh truyền nước, còn mẹ anh thì lại sững sốt không nói nên lời, nắm lấy thành ghế ngồi xuống, mặt ai cũng chảy dài nước mắt.

Mẹ anh ngồi trên ghế vừa khóc vừa nói.

“Dạ Hoa của tôi...con bé làm nên tội tình gì mà lại gánh chịu tai ương như vậy...cầu trời khấn phật cho con dâu của tôi được bình an vô sự...”

Ba anh và ba cô cũng đứng ngồi không yên, đi lui đi tới trước cửa phòng cấp cứu cứ như là sợ bản thân mà rời đi chỗ đó một bước thì sẽ có chuyện xảy ra.

Dương Khánh bước đến cạnh anh, mặt lo lắng.

“Tùng Quân...lại ghế mà ngồi chờ, cậu đừng như vậy...cô ấy chắc chắn sẽ bình an...”

Thân thể anh run lên từng đợt, hai mắt anh đỏ ngầu, vẫn ngồi bệt dưới đất không đứng dậy.

Dương Khánh lập lại lời nói lúc nãy, tay kéo anh đứng dậy.

Anh tức giận hét lên, hất văng cánh tay của Dương Khánh ra.

“Tránh ra...tôi phải ở đây chờ Dạ Hoa...cô ấy cần tôi...cô ấy sẽ rất sợ nếu tôi rời đi”

Dương Khánh bắt lực lắc đầu, đứng bất động không nói gì nữa.

Đã 5 tiếng trôi qua, một tin tức nhỏ cũng chưa truyền ra từ trong phòng cấp cứu.

Anh càng thêm lo lắng, đứng bật dậy đập mạnh vào cánh cửa phòng cấp cứu.

“Mở cửa...tôi muốn vào bên trong với vợ tôi...MỞ CỬA”

Dương Khánh, Tiểu Tứ và Tiểu Hoàn bước đến ngăn anh lại.

“Tùng Quân cậu bình tĩnh...nơi này là bệnh viện...cậu đừng như vậy...Dạ Hoa sẽ không sao”

Anh vùng khỏi những cánh tay đang giữ mình, vung một quyền về phía Dương Khánh *Bốp*.

“TRÁNH RA...”

Dương Khánh loạn choạng xem tí nữa là ngã xuống, cũng may là có Tiểu Hoàn đỡ lấy.

Mẹ anh bước đến, trên mặt tràn ngập nước mắt, sự đau buồn nhưng vẫn giận dữ vung tay cho anh một tát vào mặt “Chát”.

Trợn mắt lên mà mắng vào mặt anh.

“Mày có thôi ngay không...đây là bệnh viện chứ không phải nhà mày...im đi...mày cho rằng ở đây còn chưa đủ loạn sao?”

Anh run run người ngồi thụp xuống, người như cái xác không hồn.

“Dạ Hoa...em không được rời ra anh...!!!”

41. Chương 41: Hy Vọng...

“Nhịp tim giảm mạnh....”

“Sốc điện lần một...”

Cạch...

Thân thể cô giật mạnh lên một cái, nhưng vẫn không có dấu hiệu nào cho rằng đã ổn định.

“Sốc điện lần hai...”

Cạch...

Thân thể cô một lần nữa giật mạnh, nhưng bây giờ có vẻ ổn định hơn trước.

Y tá chạy đến hốt hải nói.

“Viện trưởng...cô ấy thuộc nhóm máu hiếm...mà loại máu này trong kho máu đã không còn ”

Viện trưởng tay vẫn cầm con dao nhỏ chuyên tâm vào phẫu thuật cho cô.

“Ra ngoài đó hỏi gia đình bệnh nhân đi...”

Y tá gật đầu chạy nhanh về phía cửa.

Cạch

Y tá mặt nghiêm túc nhìn mọi người đang lo lắng ở trước cửa phòng cấp cứu, vội nói:

“Ở đây có ai là nhóm máu ABRh- không?...theo tôi làm xét nghiệm để truyền máu cho bệnh nhân...”

Mọi người đồng loạt nhìn nhau lắc đầu, mặt ai cũng tràn ngập lo lắng.

Tiểu Hoan bỗng nhiên ngẩng đầu lên, hai mắt sáng rực.

“Tiểu Viễn...cậu ấy cũng thuộc nhóm máu ABRh-...để tôi gọi”

Nói rồi lấy điện thoại ra, giọng nói gấp gáp.

Một lúc thì quay lại.

“Cậu ấy đang trên đường tới đây...”

Mọi người nghe vậy thở phào một cái, coi như là vẫn còn cơ hội.

Anh thần thờ nhìn vào cánh cửa phòng cấp cứu.

“Bà xã...em phải cố lên...”

15 phút sau, tiểu Viễn chạy đến.

Anh ta cùng đi nhanh theo y tá để kiểm tra.

Tiểu Tứ bước đến, lắc đầu nhìn anh.

“Lão đại...chị dâu chắc chắn sẽ không sao...anh phải bình tĩnh lại...để lúc chị hai tỉnh dậy sẽ không đau lòng”

Anh đứng dựa lưng vào tường, thở một hơi dài.

Lại thêm 1 tiếng trôi qua.

Lòng mọi người lo lắng càng thêm lo lắng.

Tinh

Đèn trên chiếc biển hiệu phòng cấp cứu chợt tắt.

Cánh cửa phòng cũng bật mở ra. Hai vị bác sĩ tháo khẩu trang bước ra.

Mọi người lập tức đứng dậy, bước đến chắn trước mặt hai vị kia.

Anh vội vàng hỏi:

“Bác sĩ cô ấy sao rồi...cô ấy đâu rồi?”

Mẹ anh cũng lập tức hỏi:

“Con dâu tôi đâu, nó đâu rồi...?”

Hàng loạt câu hỏi của mọi người lập tức nối tiếp nhau vang lên.

Bác sĩ toát mồ hôi, nhả mặt, hai tay đưa lên cản lời mọi người lại.

“Mọi người bình tĩnh...hiện giờ tình trạng của bệnh nhân đã ổn định, cũng may là có máu kịp thời...chúng tôi đã chuyển bệnh nhân đến phòng hồi sức...hiện tại cũng còn phải theo dõi xem bệnh nhân có xuất hiện phản ứng phụ không...”

Bác sĩ trông có vẻ lớn tuổi đầy nhẹ gọng kính, nhìn bọn họ nói.

Trong lòng mọi người như trút được một tảng đá nặng, ai cũng thở hắt một hơi.

Không ai nói nhau một lời, cũng không nói gì với bác sĩ nữa chạy đi thật nhanh.

Anh đang chạy thì quay lại nhìn vị bác sĩ.

“Cô ấy đang ở phòng nào...?”

Bác sĩ lắc đầu nói:

“...507”

Anh lập tức chạy nhanh, vợ của anh cô ấy không bỏ anh.

Còn những người kia thì...tất nhiên là không biết phòng của cô, tìm một hồi đến mỏi cả chân mới ra.

Quả là vui mừng đến lú...

Xin lỗi vì sai sót ở nhóm máu hiếm nhé!

Mình đã sửa lại mong mọi người thông cảm

42. Chương 42: Bị Lạc....

Anh nhìn cô xanh xao nằm trên giường bệnh, một chút khí sắc cũng không còn thì đâm ra thương xót.

“Bảo bối...để em chịu uất ức rồi...là anh không tốt...không bảo vệ cho em được...”

“...Anh thật vô dụng...”

Giọng anh buồn bã, lời nói cũng nhỏ dần.

Mẹ cô từ bên ngoài bước vào, trên tay còn mang theo một túi to.

“Tùng Quân...con ăn chút đi...hôm qua tới giờ vẫn chưa có gì vào bụng...mau lại đây ăn một chút...”

Đặt hộp thức ăn xuống chiếc bàn bên cạnh, mẹ cô liền lên tiếng.

“...bác sĩ bảo, tình trạng con bé hiện tại đã ổn...nó chỉ hôn mê tạm thời...con đừng lo”

Nói đoạn rồi ngừng, bà nói tiếp:

“Việc này cũng không phải lỗi của con...cho nên con đừng có tự trách mình nữa...chuyên tâm mà chăm sóc vợ mình đi”

Từ đầu tới cuối, anh một lời cũng không nói. Chỉ cúi đầu, tay nắm lấy tay cô.

Cười nhẹ một cái, anh nói khẽ.

“Con biết rồi...mẹ đừng lo”

Mẹ anh bước đến, nhìn cô một cái rồi thở dài. Tay vỗ lên vai anh một cái, rồi xoay người đi ra ngoài.

“...Đừng tự trách mình nữa”

Anh trầm mặc nhìn cô.

“Bảo bối sao đến bây giờ em còn chưa tỉnh. Có biết anh lo lắng không?”

“Bảo bối thật hư hỏng, muốn bỏ mặc anh một mình sao?”

“...Hay là em giận anh, giận anh không tới sớm hơn! ”

“Bảo bối, anh thật xin lỗi, là anh không tốt...anh sai rồi. Em mau tỉnh dậy với anh đi.”

Hàng loạt lời thì thầm nỉ non của anh vang vọng bên tai cô.

Cô muốn tỉnh, cố gắng mở hai mắt ra nhưng lại không được. Rồi cứ như cô bị lạc vào một thế giới khác, chỉ có hai màu trắng đen.

Trong bóng tối, cô sợ hãi, không ngừng run rẩy.

“Có...có ai không?”

Cô vừa nói vừa tiếp tục đi, vào cái khoảng không ấy.

Đột nhiên lấy tay che mắt, cái thứ ánh sáng chói mắt kia từ đâu xuất hiện.

Rồi một khung ảnh hết sức đẹp mắt xuất hiện trước tầm nhìn của cô. Cứ như là lạc vào xứ sở thần tiên vậy.

Một giọng nói già nua vang lên phía trước.

“Cô bé...lại đây!”

Cô cảm thấy kì lạ, nhưng vẫn bước đến.

“Ai vậy...cụ ơi! Đây là đâu thế...?”

Lão bà xuất hiện trước mắt cô, nhìn bà đã già nhưng lại rất đẹp mắt.

“Đây là thiên đường...”

Tai cô như bị sét đánh qua một cái, ong ong không nghe được gì nữa. Rồi cả thân hình ngã khuỵu xuống mặt đất.

“Chết...chết rồi sao?”

Lão bà thấy vậy thì bật cười thành tiếng.

“Cháu chưa chết...chỉ là đi lạc vào đây thôi...Nào vào đây đánh với ta một ván cờ...thắng ta...cháu sẽ được trở về”

Cô lập tức sáng hai mắt, đứng phắt dậy, bước đến trước mặt lão bà, rồi ngồi xuống.

“Bà chết chắc rồi...”

Lão bà cười hiền hậu.

“Ta chết rồi...”

Cô ghen hòng, cười trừ.

“Ách...cháu...cháu xin lỗi...cháu lỡ lời”

Xấu hổ cúi mặt xuống, cô chuyển tâm vào việc đánh cờ.

Phải nhanh nhanh một chút, chắc chắn là mọi người đang lo lắng. Còn cả cái tên Tùng Quân kia nữa, cứ lải nhải làm cô không thể chịu được.

Một ván, rồi hai ván...đánh lần mấy ván cờ liên tiếp mà người thua lại là cô.

“Oa...lão bà...bà là cao thủ...cháu không chơi nữa...cháu muốn về”

Cô lập tức ngồi xuống ăn vạ, thật hết chịu nổi mà.

Lão bà đặt con cờ xuống, lắc đầu nhìn cô.

“Cháu nên...tập trung, đừng suy nghĩ đến chuyện khác...hãy để cho tinh thần thoải mái”

Cô nhẹ nhàng đứng dậy, ngồi lên ghế, hít một hơi thật sâu.

Quả nhiên như lời lão bà nói, cô liền thắng hai ván liên tiếp.

Cô vui mừng reo lên.

“Lão bà...cháu thắng rồi...cháu muốn về nhà”

Lão bà cười cười.

“Được rồi...mau trở về đi...”

Cô vui vẻ đứng dậy, cảm ơn lão bà một tiếng, luyến tiếc rời đi.

Bà nhìn theo rồi nói thầm.

“Tùng Quân...vợ của cháu rất đáng yêu!”

43. Chương 43: Tỉnh...

Cô thoát khỏi giấc mộng kì lạ ấy, cố gắng mở hai mắt ra nhưng lại không thể được, một lần nữa tiếp tục chìm sâu vào giấc ngủ.

Những âm thanh vang lên, nhịp tim cô đột đột giảm mạnh, hơi thở dần dần yếu đi.

Anh giật mình tỉnh dậy, thấy một màn trước mắt thì hết hoảng hô lên.

“Bác sĩ...bác sĩ đâu rồi!”

Nghe tiếng kêu, nhóm bác sĩ chăm sóc riêng cho cô hốt hải chạy vào, kiểm tra cho cô, cơ thể của cô bị hấy lên từng đợt.

Anh đứng sững ở góc phòng, nhìn cô đang một mình đối mặt với tử thần thì tim thắt lại từng cơn. Người đàn ông ấy đau xót nhìn vợ mình, nước mắt rơi xuống khuôn mặt hốc hác ấy.

Sau một lúc, tất cả bác sĩ thở phào nhẹ nhõm. Một bác sĩ tiến lại gần anh, nhẹ giọng nói.

“Cô ấy đã qua cơn nguy kịch, anh đừng lo lắng...”

Anh nghe xong thì lập tức nhẹ lòng, gạt đầu cảm ơn họ rồi bước đến cạnh giường bệnh ngồi xuống.

Nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của cô, thủ thủ.

“Bà xã..em thật biết cách hù người khác, mau mau tỉnh lại đi...anh rất sợ hãi đó!”

Nói xong, anh nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt gầy gò của cô, anh mất anh chỉ hướng về cô, trong đôi mắt ấy ngoài cô ra không còn thứ gì khác cả.

Ngày hôm đó trôi qua nhẹ nhàng, anh gục đầu ngủ bên cạnh cô, tay anh vẫn nắm chặt tay cô mãi không buông.

Sáng hôm sau.

Những tia nắng len lỏi qua rèm cửa sổ mà tiến vào bên trong căn phòng, mái tóc anh rũ xuống che nửa khuôn mặt, hình ảnh một nam một nữ trong căn phòng ấy thật khiến người khác cảm thấy ảm áp.

Ngón tay cô nhẹ nhàng cử động trong lòng bàn tay anh, có vẻ như anh đang rất mệt mỏi nên chẳng hay biết gì nữa. Hàng mi cô chợt rung, hai mắt hé mở ra, rồi lại đóng lại do vẫn chưa thích nghi được với ánh sáng. Một lần nữa lại mở ra, cô hoàn toàn tỉnh lại sau giấc ngủ ấy. Đảo mắt nhìn xung quanh phòng, cô chợt dừng lại bên cạnh giường nơi mà người đàn ông kia đang say giấc.

Là anh, người đàn ông mà cô nhớ nhưng, nhìn anh ôm hẳn trong còn thấm hơn cô nữa ấy.

Cô lắc nhẹ cánh bàn tay đang bị anh nắm đến tê rần, giọng thều thào.

“Này...Này...dậy đi!”

Anh giật mình tỉnh dậy, nhìn cô chăm chăm, không nói một lời.

Cô thấy vậy, thở ra một hơi.

“Tỉnh chưa...”

Anh nghe xong thì nhảy dựng lên, rồi nằm đè lên người cô, ôm chặt.

“Bà xã...em tỉnh rồi, cuối cùng cũng tỉnh rồi!”

44. Chương 44: Hạnh Phúc

“Được rồi...được rồi, em tỉnh rồi...anh buông em ra được không? Anh đè lên nặng quá!”

Cô vỗ vỗ lưng anh khó thở nói, nhưng trên môi cô vẫn hạnh phúc mà nở một nụ cười tươi.

Anh giật mình, quả là anh vui quá mà làm liều, đè lên cả người cô thế kia, anh đứng dậy gỡ đầu nhìn cô cười như một thằng khờ.

“Anh xin lỗi...tại anh vui quá...em không sao chứ?” nói rồi anh tính bước đến xem cô như thế nào, nhưng cô vội lên tiếng.

“Anh đứng đó...” anh lập tức dừng lại theo lời cô.

“Đưa tay lên đầu...giống lúc nãy đi...nhanh lên!”

Anh nghe vậy thì hành động y như một con robot, lập tức đưa tay lên đầu, nuốt một ngụm nước bọt, nhẹ nhàng hỏi...

“Vợ à...sao vậy?”

Cô nhắm mi, gương mặt gầy gò xanh xao của cô trở nên nghiêm túc.

“Cười đi...cười mau lên, vừa cười vừa gỡ đầu!”

Cái gì thế? Anh nghe xong thì mặt đực ra...ngơ ngác nhìn cô..

Cô thấy vậy thì phì cười, mặc dù gương mặt đang rất phờ phạc nhưng khi cười lên cô vẫn rất đẹp, vẫn xinh như ngày nào.

Dạ Hoa nhìn anh vẫn chưa hiểu chuyện gì thì mở miệng nói, nhưng vẫn không nén được nụ cười trên môi.

“Tại hành động vừa cười vừa gỡ đầu của...anh lúc nãy rất đáng yêu...từ trước đến giờ em chưa từng thấy, thật sự rất đáng yêu đó!”

Giờ thì anh đã hiểu ra chuyện gì, anh thở phào nhẹ nhõm một tiếng, lắc đầu nhìn cô, rồi bước đến.

“Em làm anh hú hồn...lần sau đừng có như vậy nữa...”

Nói xong còn chỉ lên trán cô mà mắng yêu.

Cô chu môi nhìn anh rồi bỗng khóe mắt đỏ lên. Anh thấy vậy tưởng cô khóc vì bị mình mắng thì rồi rít xin lỗi.

“Vợ à...em đừng khóc...anh xin lỗi...anh không mắng em nữa...ngoan...em còn đang bệnh, khóc không tốt cho em đâu!”

Nước mắt cô rơi xuống từng giọt, cánh tay ôm yếu của cô chụp lấy cánh tay anh rồi nắm chặt, rồi thều thào nói.

“Em cứ ngỡ...sẽ không gặp được anh nữa...lúc em bị cô ta bắt em thật sự rất sợ...lúc đấy em chỉ nghĩ đến một mình anh...Tùng Quân...anh có biết không...lúc đó em mới nhận ra rằng mình thật sự đã yêu anh rồi...hức!”

Anh lặng người theo từng câu nói của cô, khóe mắt anh ửng đỏ rồi dòng nước mắt ấy cũng rơi theo...Anh ôm cô thật chặt, hai người cùng nhau khóc nức lên.

“Bảo bối...anh xin lỗi...xin lỗi vì đã để em đi một mình...xin lỗi vì đã để em sợ...xin lỗi vì đã để em phải chịu đau...một mình đấu tranh với tử thần...Vợ à, tất cả cũng tại anh hết...xin lỗi em...”

Cô ở trong lòng anh ra sức lắc đầu, nghẹn ngào nói.

“Không phải...anh làm gì có lỗi...anh đừng tự trách mình nữa...không phải em đã bình an rồi sao...Tùng Quân...đoạn đường còn lại chúng ta cùng nhau bước tiếp nhé!”

“Được...cùng nhau bước tiếp đoạn đường còn lại...Bảo bối...anh sẽ bảo vệ em...!!!”

Nước mắt hai người hòa quyện vào nhau, anh ôm cô như sợ cô biến mất. Tiếng nức của hai người vang khắp căn phòng, tình yêu, hạnh phúc...cuối cùng cũng có một cái kết thật đẹp.

Được ở bên cạnh người mình yêu thương suốt đoạn đường đời còn lại...đó chính là hạnh phúc, cái mà con người ta luôn ao ước có được!

[.....]

“Anh yêu em...Lý Dạ Hoa!”

“Em yêu anh...Dương Tùng Quân!”

Hoàn

45. Chương 45: Ngoại Truyện

Đã 5 tháng kể từ cái ngày cô tỉnh dậy ấy, cuộc sống của cô bây giờ cũng đã quy trở lại quỹ đạo lúc trước chỉ có điều cô bị gia đình gò bó chặt hơn vì sợ cô lại bị người ta bắt cóc một lần nữa và....

“Vợ à...em đi đứng cho cẩn thận đấy...chứ nếu không lại vấp ngã ảnh hưởng đến cả mẹ lẫn con.”

Anh thấy cô đi nhanh thì vội vàng nói theo, người cũng chạy tới kéo cô đi chậm lại.

Cô vùng vằng, ghét bỏ nhìn anh.

“Anh chỉ lo cho con...chứ lo gì cho tôi...cái mặt anh tôi biết thừa nhé! Tránh ra...” nói xong cô quay người bỏ đi.

Anh ngoa ngán lắc đầu, mấy hôm nay à không kể từ khi cô ấy mang thai thì tính tình liền trở nên khó chịu...mà bác sĩ cũng có nói tâm trạng của phụ nữ đang mang thai sẽ rất khó chịu...nên anh đành nhin vậy.

[.....]

2 tháng trước.

Khi cô mang thai được 2 tháng những dấu hiệu nôn mửa bởi mùi tanh từ thức ăn khiến cô thực bực mình. Ăn thứ gì cũng không được...hầu như trong giai đoạn đó cô chỉ uống được một chút sữa hay ăn một ít cơm trắng...

“Vợ...em ăn cái này được không?” Anh bưng tới một bát cháo cá chép thơm phức.

“Cái gì vậy....Oe....oe...bưng đi đi, không ăn” cô vừa ngửi thấy mùi đã lập tức khó chịu, chạy thẳng vào nhà vệ sinh.

Nhà vệ sinh chính là người bạn thân thiết nhất của cô trong thời gian vừa qua, luôn giúp cô giải tỏa nỗi niềm của một người phụ nữ mang thai...< ^ _ ^ = “” >

Anh ở ngoài lo lắng đập cửa.

“Vợ ơi....em có sao không? Vợ ơi...”

[.....]

7 tháng sau.

Cô ngồi trên ghế, tay vuốt ve chiếc bụng bự của mình mà hạnh phúc cười.

“Con à...chúng ta sắp được gặp nhau rồi phải không? Mẹ thật mong chờ điều đó...”

Cô và anh đã quyết định không muốn biết trước giới tính của con mình, cô chỉ đến khám để biết ngày mình sinh thôi.

Nhìn anh đang bận rộn nấu thức ăn cho mình trong bếp cô lại cười, nụ cười của cô như ánh mặt trời vừa chói chang lại rất đẹp.

Cô nghiêng đầu chọt mở miệng nói....

”Cuối cùng...cũng có một cái kết đẹp!

“Asaaaaaaaa...Anh ơi, em sắp sinh.....!”

Cảm ơn mọi người đã mong mỏi chờ đợi những phần truyện, cảm ơn đã luôn luôn ủng hộ ta, nếu có gì sai sót trong những tập vừa qua xin liên hệ tại địa chỉ... Mộc Tuệ hoặc Bình luận tại đây nhé!!!!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dai-boss-xinh-dep-tra-vo-toi-ve>